11. Årg. 1 Juli 1906. Pren.-pris ¼: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

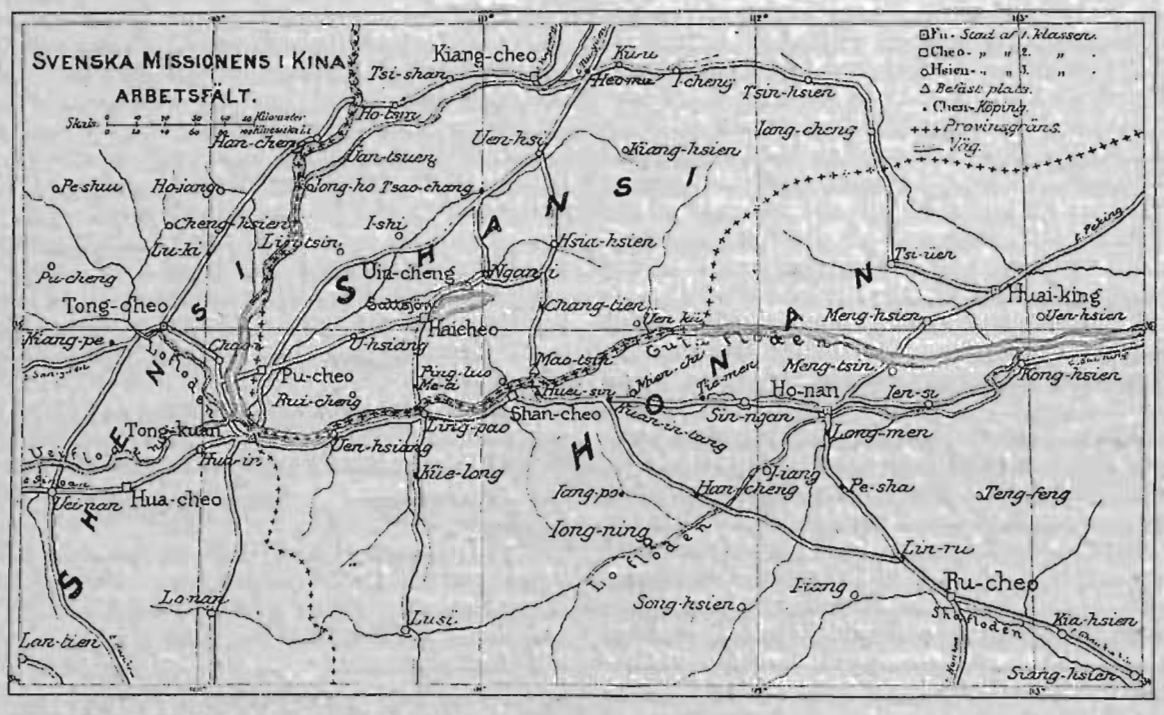

Innehåll:

Förebedjande missionärer. — Väckelse i Birma. — En Saulus af Tarsus. — Brefafdelningen. — Från andra svenska missionsfält. — Ett lofvande missionsfält. — En taoistisk eremit och bibeln.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Förebedjande missionärer.

Es. 59: 16.

Uti Guds dyra ord läsa vi Jesu uppmaning till oss att bedja skördens Herre sända arbetare i sin skörd. Märk väl, att vi äro tillsagda att bedja om *arbetare*, ej endast om *missionärer*. Det är säkert med afsikt, som Herren Jesus valde detta uttryck, ty det är ej endast missionärerna, som äro af nöden i och för skördearbetet. De, som deltaga i detta härliga arbete, och som kunna omedelbart nå människornas själar och vara medlet till deras frälsning, kunna vanligen indelas i tre klasser, nämligen:

1) *De infödda medarbetarna*, på hvilka det hufvudsakliga evangeliseringsarbetet hvilar,

2) *Missionärerna*, hvilkas verk blir fullbordadt, då de infödda lärt allt, hvad missionärerna äro i stånd att meddela dem,

3) *förebedjarna*, som gifva sin tid och sina krafter åt utöfvandet af förbönens heliga ämbete.

Af dessa tre klasser är förebedjaren den mest betydande, och ett stort ansvar hvilar på honom. På hans trohet beror framgången af de andras arbete. En förebedjande missionär är en »arbetare», som af ett eller annat skäl är förhindrad att personligen utgå till missionsfältet, men som *afskiljer mycken tid till verklig och sann förbön* för missionsarbetet. Men förebedjande missionär kan endast den kallas, som känner vikten och ansvaret af sitt ämbete lika djupt, som den på fältet utsände missionären. Det utmärkande i förebedjarens arbete är, att det försiggår i »himlarymderna» (se Efeserbrefvet 6) och ej bland syndiga människor. Antalet förebedjare är ej begränsadt, ej heller är förbönens makt begränsad. Förebedjarnes böner mäkta åstadkomma stora ting.

De förebedjande missionärerna behöfvas, och den bästa skörden skall helt visst inbärgas från de missionsfält, för hvilka de flesta förböner uppsändas. Vi inse sanningen af detta påstående, då vi tänka på det verkliga missionsarbetets beskaffenhet. I Efeserbrefvet läsa vi, att vi hafva icke strid mot kött och blod, att det är icke först och främst mot människornas fördomar och vidskepelse, som vi draga i härnad, utan våra motståndare äro världshärskarne i mörkret, ondskans andemakter i himlarymderna. Vi se således, att missionsarbetet måste vara en kamp mellan Kristi frälsningshär och satans herradömen och väldigheter, och missionsarbetet går således ej endast ut på att reformera och civilisera människorna. Nej, striden gäller människosjälarna. Det är en kamp på lif och död. Kristus söker efter tjänare, som äro villiga att kämpa för honom, villiga att söka rycka rofvet ur ulfvens klor.

Denna kamp är en bönens kamp, ty bön, grundad på Guds ord, är det enda vapen, som kan användas mot den osynliga fienden. En kines kunna vi nå och vinna genom att tala med honom ansikte mot ansikte, men ondskans andemakter i Kina kunna vi endast nå på bönens väg. I Ef. 6 se vi ock vikten af förbön. Först uppmanas vi att ikläda oss hela Guds vapenrustning. Väl iklädda denna rustning möter oss frågan, *huru* vi skola föra striden mot mörkrets makter. Jo, genom bön, *ihärdig, uthållande bön och förbön*. Det är en strid, som utkämpas på knä.

Såsom Moses böra vi stå med våra händer uppräckta mot himmelen, såsom Aron och Hur böra vi uppmuntra och styrka hvarandra till förbön, och de, som stå därute i striden mot »Amalek», skola vinna seger. Då Jesus själf i Getsemane utkämpade striden mot den osynlige fienden, uppmanade han ej tolf legioner änglar att komma och kämpa med honom, nej, det var sina lärjungar han kallade därtill. Genom sin uppmaning till dem att vaka och bedja har han för oss alla angifvit arten af vår kamp mot vår fruktansvärde fiende.

Och missionären ute på fältet kan ej utföra arbetet ensam. Då förebedjarnas händer falla, råder »Amalek» ännu i dag. Fienden är fruktansvärdt stark. Hedningarna böja knä för djäfvulen, och därför råder ett förfärande mörker därute i hednalanden. Dödens makter regera därute. Och endast *bönen* kan segra öfver dessa makter.

I de kristna länderna uppsändes mycken förbön för Ordets förkunnare. På samma sätt behöfva äfven missionärerna våra förböner. Kanske en eller två missionärer stå ensamma i kampen bland tusenden eller millioner hedningar, och då behöfva de i sanning understödjande förebedjare. Glömma vi att förebedja, så kunna de ej hålla ut i striden. Deras krafter svikta, deras mod sjunker, och själfva råka de kanske ned i misströstans djupa dy. Missionären kan själf lefva i ett innerligt umgänge med Gud och från honom mottaga stora välsignelser för sin egen själ, men utan den förebedjande församlingens hjälp får han ej se mycken frukt af sitt arbete.

Hvad kan då uträttas genom den förebedjande missionären?

1) Bönekretsar kunna af honom bildas.

2) Missionärer utsändas och missionsmedel anskaffas.

3) De, som ej äro lämpliga att utgå till fältet, kunna genom förebedjarnas böner hindras att utgå. Många misstag skulle därigenom undvikas. Låtom oss komma ihåg, att då Kristus skulle välja de tolf första missionärerna, tillbragte han hela den föregående natten i bön.

4) Många af missionsarbetets svåraste problem kunna lösas endast genom förbön.

5) Förebedjarne kunna intressera sig för enskilda hedningar och i sina böner nämna dessa vid namn och ej gifva sig någon ro, förrän deras böner blifvit besvarade.

6) Behofvet af infödda medarbetare kan särskildt framläggas i förbön.

7) Ett nytt andedop för missionärerna och väckelser på fältet borde utbedjas,

8) likaså fysiska krafter och hälsa åt missionärerna.

8) Genom förebedjare kan mången ensam missionär, som hemma ej äger många personliga vänner, beredas glädje och uppmuntran. Deltagande,

trosstärkande bref kunde också skrifvas till dem af de förebedjande missionärerna.

Erfarenheten har om och om igen visat oss, att en enda ödmjuk förebedjares böner kunnat vara orsaken till väckelse bland de infödde på någon missionsstation.

Huru bör en förebedjande missionär arbeta?

1) Sätt dig före att anse förbönen som en plikt, hvilken bör regelbundet och samvetsgrant uppfyllas.

2) Afskilj bestämda dagar, timmar eller stunder åt förbön, och sök då att ej låta dina världsliga göromål hindra dig från utöfvandet af förbönens heliga ämbete.

3) Inträd i detta ditt nya ämbete som förebedjare i all ödmjukhet, och låt Anden leda dig framåt.

4) Sök Herrens ledning, innan du bestämmer, hvilket missionsfält särskildt skall blifva föremål för dina böner.

5) Sök sedan att inhämta all möjlig kunskap om detta missionsfält. Lär dig missionärernas namn, och nämn dem alla vid namn i bönen.

6) Skrif till de missionärer, som äro föremål för dina böner, och sök att få reda på deras särskilda svårigheter. Säg dem äfven, att du ej väntar långa, innehållsrika svar från dem, utan bed dem endast sända dig någon rad, då de äro nedbrutna till kanske både kropp och själ, så att du just då kan alldeles särskildt bära dem på förbönens armar.

7) Följ noga händelsernas gång på ditt missionsfält och framför arbetets alla behof i bön inför Gud.

8) Bed i Anden! Söker du Andens ledning, då du beder, skall han leda dig och hjälpa dig att bedja på det rätta sättet.

9) Många ord behöfvas ej, men du måste tillbringa mycken tid inför Guds ansikte. Tystnad och stillhet skola sätta dig i stånd att verkligen *nalkas Gud.* »Hvad vi skola bedja, det veta vi icke, men Anden själf manar godt för oss med outsägliga suckar.»

10) Studera ämnet förbön i din bibel!

Då missionsarbetets svårigheter och skuggsidor komma till din kännedom, var försiktig! Fäll ej hårda domar! Ingen strid är lätt, och kom ihåg, hvem din motståndare i striden är! Minns, att det är mot satan, du kämpar! Han är den mest samvetslöse fiende. När nedslående och fullkomligt oväntade svårigheter i arbetet uppstå, låt då detta endast mana dig till mera bön! Ju större svårigheterna äro, desto större är behofvet af dina förböner.

Mången, mången gång kommer du nog att känna dig frestad att upphöra med förbönens ämbete, ty djäfvulens ränker och försök att förmå dig därtill skola blifva många och olikartade. Han vet, att hans seger eller nederlag beror på antalet sanna förebedjare. Håll därför ut i striden, äfven om allt ser tröstlöst ut! Kom ihåg, att när jorden bär frukt, så blir allt först brodd, sedan ax, sedan fullbildadt hvete i axet. Mången missionär har i åratal arbetat troget utan att se någon nämnvärd frukt af sitt arbete, men hans efterträdare ha ofta fått skörda stora välsignelser af hans utsäde. Kan icke du göra sammaledes? Men låt mig här fästa din uppmärksamhet vid en annan sanning! Du kan icke vänta dig välsignelse af förbönens utöfvande, om Herren kallat *dig själf* att utgå till fältet. Om ålder, hälsoskäl, familjeförhållanden eller några andra omständigheter hindra dig från att blifva antagen af något missionssällskap, så får du taga detta som ett tecken från Herren, att din plats är hemma. Du kallas då att blifva en förebedjande missionär. Du behöfves med i striden, äfven om du ej får stå med i stridens hetta därute på fältet. Äfven du är *ansvarig* för hedningarnas själar! Skola de förgås, därför att du slår dig till ro och ej kämpar med? Seger ute på missionsfältet är omöjlig, såvida de troende hemma ej möta den osynlige fienden och slå honom på flykten. Det är obilligt att utsända missionärer att kämpa mot hedendomens mörker, om du ej är villig att i bön ständigt bära dem fram till tronen. De gifva sitt lif för hedningarna. Hvad gör du? »Vi äro pliktiga att gifva vårt lif för bröderna.»

Akta dig för att allt för enträget uppmana någon att utgå såsom missionär. Den Helige Ande bör vara den, som uppmanar därtill. Men om du sammanträffar med någon, som känt sig kallad att utgå, men som ännu är oviss i sitt sinne, uppmana då denne att bedja: »lär mig att göra *din* vilja» och: »Herre, sänd arbetare!» Om Herren vill sända just honom, så skall det ej dröja länge, innan Guds Ande klargör detta för hans själ, för så vidt han med allvar bedit dessa båda böner.

Den lön, Herren skall gifva dig, om du troget tjänar honom, är stor. Om du öfvergifver något för Jesu skull, så skall du redan i detta lifvet få hundrafaldt igen. Kristi outgrundliga rikedomar räcka till att fylla alla dina behof. Hans frid och fröjd skola ersätta *allt,* du måst afsäga dig för att följa i Lammets *spår.*

(Ur Missionary Review.)

Väckelse i Birma.

För omkring fem år sedan upptog den amerikanska baptistmissionen arbete bland bergsstammarna i norra Birma. Af det närboende shanfolket kallas dessa stammar Musö, Kwes eller Kaws, men själfva kalla de sig Lahu. De äro starkt besläktade med karenerna och likna dessa till vanor och lefnadssätt. Troligen hafva karenerna och lahufolket ursprungligen varit *ett* folk. Flere af karenernas sägner voro förut svåra att förstå, men med lahusägnernas tillhjälp uttydas de nu lättare. Lahufolkets egen tro är, att det härstammar från Mong-men i södra Kina. Detta är beläget 60—70 svenska mil från Kengtung, den plats i norra Birma, där baptistmissionen upptagit arbete. Ungefär 50,000 af Birmas invånare räknas höra till lahufolket. I södra Kina finnas äfven flere lahustammar. De äro där talrikare än i Birma.

I likhet med karenerna dyrka lahustammarna endast *en* Gud och hysa stor afsky för afgudadyrkan. Enligt sägnen hafva de en gång långt tillbaka i tiden ägt Guds

skrifna lag. Den lär då hafva varit skrifven på buffelläder, men under en svår hungersnöd användes till och med detta läder för att tillaga curry, den stående nationalrätten i Indien. Lahustammarnas uppgifter om skapelsen, syndafallet, syndafloden och löftet om en frälsare stämma på det närmaste öfverens med bibelns lära. Deras sederegler äro många och innehålla nästan detsamma som de tio budorden. Om sin gud berätta de, att »han bodde bland människorna, uppfor till himmelen, men skall återvända därifrån. Vid hans återkomst skola alla, som vägrat att mottaga honom och att öfvergifva synden, kastas i helvetet. Sägnen förmäler äfven, att »för länge sedan lefde en mycket helig man. Han uppfor till himmelen och medtog dit en bok. Han lofvade likväl att öfverlämna denna bok åt utländingen, och sade tillika, att utländingen skulle bringa dem kunskap om den sanne Guden». En annan berättar, att »en helig ängel, hvars namn var Sanning, predikade för lahufolket, men då han rönte mycket motstånd af shanfolket och andra stammar, och då dessa vägrade att mottaga honom, uppfor han åter till himmelen. Först försäkrade han dock lahustammarna, att utländingen skulle bringa dem kunskap om den sanne Guden.»

Att dessa traditioner äro till stor hjälp för missionsarbetet är lätt att inse. Äfven har lahufolket med innerlig åstundan sett framåt mot den dag, då utländingen skulle komma till dem med budskapet om den ende sanne Guden.

Många omständigheter visa tydligt, att lahufolket någon gång stått under kristendomens inflytande. Deras traditioner hafva fortplantats från generation till generation och hållits vid lif därigenom, att infödda lärare rest omkring från plats till plats och undervisat folket om sägnernas innehåll. Dessa lärare hafva utöfvat ett stort inflytande öfver folket i allmänhet. Många af dem hafva trott sig äga öfvernaturlig makt och hafva förklarat, att Gud själf talat med dem. — För några år sedan ägde en andlig rörelse rum bland lahustammarna. Deras lärare arbetade med nit, och nya möteslokaler byggdes. Ständigt hördes den åsikten uttalad, att nu var den stund kommen, då utländingen skulle bringa dem ljus och sanning. Flera personer drömde underbara drömmar om utländingens ankomst, och detta stärkte folket i dess tro. Egendomligt nog var det *just vid denna tid*, som baptistmissionen upptog arbete bland lahustammarna.

Lahufolkets underbara sägner och den undervisning, de erhållit af sina kringresande lärare, hafva bevarat dem från afguderi. På det allra kraftigaste hafva lärarne kämpat mot dryckenskapens framfart. En gren af stammen var dock hemfallen åt dryckenskap. Månggifte har aldrig förekommit.

Det var först år 1903, som lahufolket började att i stora skaror komma till missionärerna för att undervisas. Det var då missionärerna fingo höra om de gamla lahusägnerna. Den säd, som nu utsåddes i många hjärtan, bar god frukt. »Är icke detta uppfyllelsen af våra traditioner och af vårt hopp», hördes många säga. »Det var ju utländingen, som skulle komma till oss med kunskapen om den sanne Guden, och nu har ju utländingen kommit hit med frälsningens budskap. Våra sägner säga, att Gud bodde bland människorna, att han uppfor till himmelen, och att han skall komma åter. Utländingen lär oss ju nu, att Jesus bodde bland människorna, att han var Guds Son och den ende sanne Frälsaren, att han uppfor till himmelen, och att han skall komma tillbaka.» — Flere af stammens ledande män mottogo ordet och trodde. År 1904 döptes förstlingsfrukten. Samtidigt därmed anlände tvenne infödde lärare till missionsstationen. Den ene af dem kom från lahustammarna i södra Kina; den andre från det allra nordligaste Birma. De berättade alla sina sägner utförligt för missionärerna, och dessa berättade i gengäld om Jesus Kristus. Då utbrast en af lärarna: »Under 14 år har jag sökt den sanne Guden, och *nu* har jag funnit honom». Missionärerna berättade då äfven om karenerna, deras traditioner, och huru de hade mottagit kristendomen. Allt detta gjorde ett djupt intryck på lahulärarna. Från denna stund strömmade folket till i stora skaror. Alla tycktes med begärlighet indricka de himmelska sanningarna. En dag fingo missionärerna mottaga besök af en lärare och en stor skara af dennes anhängare. Då de kommo midt för kapellet, kastade de sig ned på marken. Läraren förde ordet. »Vi äro blott barn», sade han, »vi kunna ej läsa. I ären vår fader och vår moder. I ägen den sanna lagen. Hvadhelst vår fader och vår moder lära oss, det vilja vi göra. Visa oss vägen till sanningen, och vi vilja vandra på densamma.» Djupt gripna och under tårar började då missionärerna att för denna efter rättfärdighet hungrande människoskara berätta om Jesu kärlek och om frälsningen i honom. — Efter detta företogo missionärerna äfven resor ut till byarna. Det blef ett »segertåg». Öfverallt mottog folket evangelium. De jublade öfver den nyfunna frälsningen.

De troende lahumännen visade äfven stort nit för sina bröders frälsning. Mot slutet af 1904 begärde de, att de måtte utsändas till olika delar af distriktet, på det att alla, som tillhörde deras stam, måtte blifva i tillfälle att höra evangelium. Två och två gingo de då ut, förkunnade evangelium och inbjödo alla att samlas till några dagars möte på missionsstationen. Stora skaror strömmade till, och 170 mottogo dopet. Under årets föregående månader hade 188 upptagits i församlingen. Missionärerna hade beredt sig på att hålla endast ett par dagars möte, men folket fortfor att komma i stora skaror under flera månaders tid. Ibland kunde ända till 500 gästa missionsstationen på samma gång. Mindre än 100 gäster var det sällan. Många af dessa kommo från östra sidan om Cambodiafloden, andra från södra Kina. Trenne gudstjänster höllos hvarje dag. En hel skara infödde troende äro missionärerna behjälpliga.

Folket fortfor att komma, tills regntiden började i maj. Missionärerna skrifva, att det var mycket gripande att se alla de ålderstigna män och kvinnor, som kommo för att begärligt lyssna till det glada budskapet. Ofta fingo de gå till fots 15—20 dagar för att nå missionsstationen. På mindre än 6 månader döptes 1,623 personer och ungefär lika många vänta på att få mottaga dopet.

Åtskilliga troende lahumän hafva företagit evangelistresor till sina bröder i södra Kina. På dessa resor besökte de äfven wafolket. Wastammarna hafva varit kända som de vildaste i södra Kina och i Birma. En af de ledande wamännen hade fått del af evangelii budskap, och med stort nit började han predika den nya läran för sina landsmän. Till missionsstationen i Kengtung sände han flere beskickningar. I december förra

året sände han missionärerna en ponny och bad dem skynda till Walandet, eftersom hela skaror där väntade på att få lyssna till evangelii budskap. Missionärerna voro förhindrade att lämna sitt arbete i Kengtung men sände i stället tre utmärkte, infödde evangelister. Dessa vistades 6 veckor bland wafolket. Tusenden och åter tusenden voro ifriga att lyssna till och mottaga det ljufva budskapet om frälsning. De tre evangelisterna upptecknade namnen på byarna och antalet af de hem, där man begärde undervisning. Enligt evangelisternas uppgifter stå ej mindre än 30,000 hem öppna för evangelii budbärare. — På nyåret sände wamännen två hästar till missionärerna och bönföllo dem att komma *genast*. Kunde de ej komma, så bådo wamännen, att de måtte resa åtminstone till Mong-men i södra Kina. Mong-men ligger nämligen halfvägs från Keng-tung till de trakter, där wafolket bor. Och wamännen lofvade att i stora skaror möta missionärerna vid Mong-men. Några af wafolket hafva redan mottagit dopet.

Wastammarna hafva ej varit monoteister, utan somliga af dem hafva hyllat Buddhas lära, andra hafva tillbedt onda andar. Men den stund tyckes nu vara inne, då wastammarna såsom *ett folk* söka Herren Gud. Äfven bland andra bergsstammar i södra Kina tyckes en andlig rörelse hafva uppstått.

»Och jag såg, och se, en hvit häst, och den, som satt därpå, hade en båge, och honom vardt gifven en krona, och han drog ut *segrande och för att segra.*» Upp. 6: 2.

En Saulus af Tarsus.

»Saul, Saul, hvarför förföljer du mig?» Den rösten böjde en gång den starke, nitiske förföljaren från Tarsus och gjorde honom från den stunden till ett mäktigt redskap i evangelii tjänst. Den, som då segrade öfver den starke, går ännu fram »segrande och för att segra». »Han skall hafva de starka till rof.»

Mannen å detta fotografi är en af våra dagars »Saulus», som förtjänar en liten plats i Sinims Land. Hans historia är så kortfattad, att den ej bör trötta någon, men väl uppmuntra till mycken och ihärdig förbön.

Han har själf berättat följande:

»Mitt namn är Ku chen-piao. Jag är nu 56 år gammal. Mitt hem är i Peking på San-li-ho-gatan, där jag har min hustru och mina fem barn, fyra döttrar och en son. Jag blef såsom helt ung kapten i general Changs armé och har sedan dess varit i många heta strider. Under min tjänstetid som officer har jag deltagit i krig mot Frankrike, Ryssland och Japan. Har kämpat emot muhammedanerna i Kan-suh, Sin-kiang och östra Turkestan. Flere gånger har jag bland de besegrade erhållit svåra svår. På mellantider har jag tjänstgjort såsom kejsar Kvang sühs ordonnansofficer och har varit officer i Pekinggardet.

Under 1900 års boxareuppror blef jag beordrad att följa prins Tuan, som var högste ledaren af denna rörelse.

Vi stredo mot ryssarne vid San-sing, Cheng och Po-li. Den 3:dje i 7:de månaden kl. 8 på morgonen öppnades striden och räckte till kl. 2. Flere tusen dödades under dessa strider. Min egen general fick jag föra död hem till Peking. Jag såg, hur de utländske missionärerna och deras barn dödades.

Ku chen-piao.

Jag hade redan då hört evangelium i amerikanska missionen i Peking men vågade ej omtala detta, ty jag visste, att i sådant fall soldaterna skulle döda äfven mig. När lugnet blef återställdt i landet, degraderades jag och måste lämna Peking och min familj. Jag kom då till Honans hufvudstad, Kaifengfu, och fick där en underordnad syssla. Förlidet år i okt. följde jag med Hsien-mandarinen hit till Sinan Hsien och tjänstgör nu såsom värd för höga resande. Som jag har godt om tid och tillfälle att studera läran, är detta nu min käraste sysselsättning. Den 29 i 3:dje månaden (22 april) blef jag genom dopet upptagen i den kristna församlingen, och har jag nu stor frid i mitt hjärta. Jag har rest mycket och förstört mycket penningar för att erhålla ära och jordiska fördelar, men nu vet jag, att allt sådant är tomt och värdelöst. Endast ett är värdt att lefva för, och det är Guds ord, som är sanningens. Jag har ropat och bedit om mina synders förlåtelse. Jag vet nu, att de äro förlåtna. Jag har lämnat det gamla syndalifvet och lefver nu i sanningen.»

Sedan vårt höstmöte i fjol har han nästan dagligen varit på stationen och studerat bibeln. Tidigt har han kommit till morgonbönen, och ännu sent på aftonen var han kvar för att deltaga i den gemensamma aftonbönen. Nu lider han förföljelse för sin tro i ya-men, men han säger: »Ju mera de banna mig, dess mera sjunger jag och prisar Gud».

Bedjen för honom, att han ej må dragas tillbaka till världen!

Sigrid Engström.

Nytt från Kuang-keo.

Från Sinan Hsien skrifver syster Sigrid Engström:

Kuang-keo är nu, som jag hoppas, upptecknadt på missionsvännernas bönelista och behöfver ej en ytterligare presentation. Jag hade häromdagen ett kärt bevis på, att det finnes förebedjare för denna plats. Ett brefkort från Vadstenatrakten gladde mig med underrättelsen, att en syförening där ville bedja för Kuang-keo. Jag tror, att Herren äfven på andra orter i hemlandet lagt denna plats på bedjarnas hjärtan. Säkert är, att den ligger på Herrens eget hjärta.

Jag gjorde ett kortare besök i Kuang-keo den 23—26 mars. Hade då ej varit där sedan den 26 dec., då jag lämnade platsen efter en 2 månaders vistelse därstädes. — Min bibelkvinna och hennes man hade nu varit där några veckor, och jag ville resa och se, hvad de fått uträtta. Fastän de, som vågat bekänna Herren inför människor, ej ännu där äro många, så finnas dock sådana, som verkligen synas vara troende. Bland dessa är det en äldre man, som jag ville något omnämna. Han kom till min bostad i lördags på aftonen. Sedan vårt aftonmöte var öfver, ville han gärna göra några frågor. Men först berättade han, huru han fått veta om oss. Detta hade skett genom en snickare, som bott här i Sinan Hsien under ett års tid och därunder några gånger besökt våra gudstjänster. Han hade sedan flyttat till den by, där vår man bodde. — Denne snickare synes för öfrigt ha fått bana väg för oss. När jag nu kom igen till Kuang-Keo, sade folket: »Nu har den utländska djäfvulen kommit tillbaka för att denna gång riktigt göra slut på oss». Snickaren hade då sagt: »Fastän jag ej lär deras lära, kan jag dock försäkra eder, att hon ej har kommit för att fördärfva utan för att förkunna frälsning för eder. Så mycket har jag sett i Sinan Hsien, att jag vet, att hon vill göra endast godt.» — Den gamle mannen hade på lördagens förmiddag hört min evangelist predika i sin by och kom nu för att höra mera. Några af hans frågor voro mycket intressanta, och jag vill återge dem, jag minnes.

Han: »Säg mig, hvarför göra ni, som lära denna läran, ingen skillnad mellan man och kvinna?»

Evangelisten Feng: »Det måste jag noga utreda för dig. Vi göra visst skillnad, men ej en sådan, som vi förr gjorde, innan vi kände denna lära. Vi, som nu fått Jesu lära i våra hjärtan, hafva fått rena hjärtan, och vi veta, att man och kvinna äro lika mycket värda i Guds ögon, och kunna därför ej behandla kvinnan, såsom vi förr gjorde».

Han: »Säg mig nu, hurudant förhållandet är mellan Gud och Jesus. Äro de en, eller äro de två?»

Feng, pekande på ett brinnande ljus: »Se på detta ljus! Det har både ljus och värme uti sig. Se på bordsskifvan där! Ljuset kastar på den sitt sken. Hon är ljus, men ej varm. Stick ditt finger i lågan, och du skall finna, att den bränns. Så förhåller det sig med Gud och Jesus. Jesus är ljusskenet, som kom ned till jorden, men har utgått ur lågan, Gud. De båda äro lika innerligt förenade som lågan och skenet. Slacker jag lågan, så försvinner skenet».

Han: »Åh, är det så, då förstår jag det mycket väl». Vidare frågade han: »Hvarför upphöra ni med arbetet hvar 7:de dag?» Då han fick förklaring på det, sade han: »Då vill jag också hålla sabbaten».

När han på söndagsaftonen gick hem, förklarade han, att han ville komma tillbaka nästa söndag.

En 80-årig gumma, som under min första vistelse på Kuang-keo ofta besökte oss, kom nu och omtalade, att hon, sedan hon första gången af mig hörde om Jesus, ej tändt rökelse en enda gång, inte ens vid nyåret, utan hon bad endast till Jesus. Hon upprepade de sångverser, jag lärt henne. Hon sjuknade för någon tid sedan och hade svårt för att andas. Hon uppmanade då sin sonsons lille son att hjälpa sig bedja Jesus göra henne frisk. Den lille gossen bad så godt, han förstod, att Jesus skulle göra »nai-nai» frisk. Om en stund kunde hon andas lättare. Kort därefter var hon alldeles frisk. Den lille bedjaren fick sedan utstå förföljelse af sina lekkamrater därför, att han bedt till Jesus och ej till deras gud. De sade honom: »Hvarför bad du ej till kuan-ie, då din 'nai-nai' var sjuk? Nu vilja vi ej leka med dig längre, och ej skall du få smaka våra sötsaker eller få komma in i vårt hem». Han svarade dem: »Jag bryr mig inte om, huruvida ni leka med mig eller ej, men det var i alla fall Jesus, som gjorde 'nai-nai' frisk». De ville ännu ej ha med honom att göra utan körde bort honom, då han kom i deras väg. I Kina förhåller det sig så, att hvem som helst, liten eller stor, som vill hafva något med den nya läran att skaffa alltid får sina fiender, i synnerhet på nyupptagna platser. Den gamla gumman önskade nu att blifva döpt. Hon sade sig intet annat intresse hafva än att få komma till himmelen och vara hos Jesus. Hennes namn är Ts'ao.

I Kuang-keo finns dessutom min värds, Lius, hustru, s om nskar blifva intagen genom dopet i församlingen. Dessa två kvinnor undervisas nu af min bibelkvinna, som skall stanna där ännu 3 veckor.

»Släpp ditt bröd i sjön, ty nog får du det tillbaka i tidens längd.»

»Edert arbete är icke fåfängt i Herren.»

I Herrens tjänst
Sigrid Engström.

* * *

I missionsmötenas tid.

Haichow den 26 april 1906.

Fredagsmorgonen den 20:de d:s ingick med mulen himmel och något regn. Då är kanske ej värdt, att fröken Ida Andersson följer med på den ansträngande ridten öfver bergen, tänkte vi, utsatt som man dessutom blir för både regn och blåst. Emellertid lät ej vår käcka syster afskräcka sig af litet regn, och efter det mor Hilma gifvit oss frukost vid half 7-tiden, voro vi snart på väg, tre man högt, med Verner Wester i spetsen. Vi riktigt dinglade i träsadlarna (utan bukgjordar) på mulåsnornas ryggar vid det genomträngande, vackra ljudet af deras

metallskällor, under det vägen slingrade sig, starkt stigande, bland stenarna. Regnet hade nu upphört, men Herren höll molnparaplyn utbredd hela dagen, skyddande sina tjänare för solen. Snart hade man Haichow stad i norr med dess många löfträd, insjön i väster och i öster saltdammen med Yuncheng djupt under fötterna. Någon hördes i frågande form uttrycka en önskan: hvarför kommer ej vår käre sekreterare ut till Kina för att *själf få se något af missionsarbetet* och därigenom kunna så mycket bättre tjäna Herrens sak bland missionens vänner därhemma? Huru välkommen skulle han ej vara! Vid 1-tiden uppnådde vi högsta punkten, »tjugu mils toppens» värdshus, där ett kortare uppehåll gjordes och te med smörgåsar inmundigades.

Här utbredde sig nedanför oss en ofantlig landsträcka, gröna hvetefält med Gula floden och Honans grå berg i bakgrunden. Efter att i mer än tio år hafva rest fram dessa vägar, är det ens förmån att känna till och blifva vänligt hälsad af en hel del människor och att till höger och vänster få säga ett »litet ord i kärlek, som pekar på Guds Lamm». *Ej få i dessa nejder äga redan någon kunskap om Jesus och hans frälsaregärning.*

Nu kom nedstigningen, hvilken aflopp väl, och efter en timmes tid hade vi uppnått den södra högslätten. I den första stora dalgången finnas härliga bambulunder, hvilka bereda deras ägare en ej ringa årlig inkomst. De komma en att tänka på kinesen, som iklädd sin bambutröja satt i sitt bambuhus på en bambustol vid ett bambubord och åt bambubrodd med bambupinnar ur en bambuskål. Hvilken stormakt blir ej Kina med sina rika naturliga hjälpkällor, då kristendomen fått genomsyra nationen!

Vid femtiden på e. m. anlände vår lilla karavan till byn Nanuei, ej långt från staden Ruicheng, där vi rönte ett mycket hjärtligt mottagande af redan anlända vänner och af vår värd, f. d. uppbördskommissarien Liu, en mycket ödmjuk och varm kristen.

I hans rymliga hem skulle nu åter missionsmöte hållas. Förra året donerade han 100 täl (= 250 kr.) till församlingen, hvaraf årliga räntan, täl 9,60, användes på sätt församlingen bestämmer. — Hälsningstalet på aftonen hölls af undertecknad öfver texten i Sak. 4: 6, 7: »*Icke med makt och icke med kraft, men med min ande, säger Herren Sebaot.*» Liksom Serubbabel i förtröstan på Guds hjälp återuppbyggde Herrens tempel trots många fiender och stora hinder, så äro vi här i dag sändebud i Kristi ställe för att åt honom af lefvande stenar uppbygga ett andeligt hus (1 Petr. 2: 5). Hvilka stora berg af afguderi, fiendskap och vantro ligga ej i vägen och hindra denna tempelbyggnad! Men »till slättmark skall du varda», har Herren sagt hos profeten Sakarja, som vi nyss hört. Och huru skall detta ske? Svar: »*icke med makt och icke med kraft*». Ingen vår lärdom eller vältalighet eller ens de bästa missionsmetoder hjälpa i och för sig, »*men med min anda, säger Herren Sebaot*». Guds Ande är mäktigare än alla krigshärar och visare än alla jordens vise. »Vår Gud är ju i himmelen, han kan göra allt, hvad han vill» (Ps. 115: 3).

Första mötesdagen, lördagen, var bönemöte kl. 7 f. m., ledt af evangelisten Lo. Predikan kl. 11 af V. Wester och evangelisten Sie. Ämnet var: »Det kristliga gifvandet». Kl. 3 e. m. församlingsmöte, vid hvilket två män antogos till dopet. Samtidigt förhördes i kapellet forskarena i katekesen. Kl. 7 på aftonen sångöfning och vittnesbördsmöte. Söndagsmorgonen var ett mycket dyrbart bönemöte, ledt af församlingens värd (Rom. 16: 5, 23 lästes) och på f. m. predikan af undertecknad med strax åtföljande dopförrättning af V. Wester samt nattvardsgång. På e. m. hölls bibelsamtal öfver ämnet: »Sabbaten» och på aftonen väckelsemöte, vid hvilket sju män kommo fram och begärde förböner, hvilket ej är fullt detsamma som hemma, emedan här i mycket saknas syndakännedom. De döpta voro läkaren, dr Iao, och bonden Song. Flere nytillkomna intresserade voro närvarande vid mötet, och några höllo på att genom vännernas försorg afvänjas från opium. Surdegen verkar i det fördolda. Genom de troendes inflytande beredes jordmånen till de stora väckelser, som framtiden nog kommer att bära i sitt sköte. Underbara tider stunda för detta land.

På måndagen återvände fröken Andersson och jag en kortare väg öfver bergen till vår station, under det broder Wester stannade för att i Puchow-distriktet besöka några af de troendes hem.

C. Henrik Tjäder.

Från andra svenska missionsfält.

Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen, som i dagarna haft sitt sedvanliga årsmöte, har därunder haft glädjen firа *50-års-jubileum.* Ett tacksamt vidkännande af Herrens barmhärtighet och ett ödmjukt erkännande af egen brist har varit ett genomgående drag i denna fest. Talrika deltagare äfven från aflägsna svenska bygder hafva också varit med och delat de rika välsignelser, Herren gifvit. Ur den högst intressanta jubileums-skriften torde vi framdeles meddela något. I dag vilja vi lämna ett kortfattadt sammanhang af Stiftelsens årsredogörelse för den yttre missionen under 1905.

Missionen i Ostafrika har under det flydda verksamhetsåret fortgått jämförelsevis lugnt. »Genom ondt rykte och godt rykte» gick Kristi egen väg, och den vägen har nog missionen här fått pröfva. Godt är det att kunna säga, att missionen börjat få erkännande därute från håll, där den förr var misskänd.

De trakter, där missionsarbetet bedrifves, ha varit hemsökta af svåra landsplågor, särskildt gräshoppor med hungersnöd i följe. Äfven sjukdomar ha härjat. Somliga missionsarbetare ha också blifvit svårt hemsökta af sjukdom.

I *Abessinien* och inom *Tigréområdet* har verksamheten fortgått med evangelisation, församlingsvård, öfversättningsarbete, skriftspridning, undervisning i skolor och barnhem samt läkaremission. Att arbetet på dessa fält så småningom växer och välsignas af Herren har visat sig äfven detta år. I Abessinien, detta gammalkristna land, har arbetet ledts i reformatorisk riktning. Inom Tigréområdet har missionen haft en hård kamp mot den motståndskraftiga muhammedanismen. Öfver allt inom det. s. k. Mensa-området förefalla människorna hårda och otillgängliga. Under året har en ny utstation upptagits i *Cheren*, en af hufvudorterna i den italienska kolonien.

I det kära *Kunama*, det äldsta verksamhetsområdet, rustas missionen till sin heliga uppgift genom bibelöfversättningsarbetet. Herrens ord skall förvisso äfven i Kunama visa sig vara en Guds kraft till frälsning.

Från *galla-missionen* har kommit både glädje- och sorgebud. Trots intriger från de abessinska prästernas sida har verksamheten fortgått. Nya områden hafva besökts, hvarvid många intressanta iakttagelser blifvit gjorda. Gallabibeln har nog utfört sitt betydelsefulla arbete bland folket.

Då Fosterlandsstiftelsen och dess vänner nu fira 50-års-jubileum är det glädjande att se, huru den ostafrikanska missionen växt till ett stort träd, som håller på att öfverskygga Abessinien, Galla och Kunama. Arbetet på det ostafrikanska missionsfältet har bedrifvits på 11 hufvudstationer af 15 manliga och 22 kvinnliga missionärer förutom infödda medarbetare. Genom dopet har i församlingarna upptagits ett antal af 86. Församlingsmedlemmarna utgjorde vid årets slut 987, däraf 415 nattvardsberättigade. Skolbarnens antal uppgick till 790, fördelade på 40 skolor.

Missionen i *Indien*, som bedrifves bland *gonder* och *hinduer* i de tre centralprovinserna: *Sagar*, *Betul* och *Chindvara*, har fortgått och tillväxt under det sista året. By efter by och stad efter stad öppna sig för evangelii tjänare. Stamtruppen af infödde arbetare växer också till.

Icke minsta betydelsen har fostran af barnen och ungdomen haft just med hänsyn till kommande arbete. — På detta fält har under året missionärernas antal utgjort 18 män och 29 kvinnor, förutom en skara infödda medarbetare. De under året döptes antal var 115. Vid årets slut utgjorde församlingsmedlemmarnas antal 1,140 (däraf 595 nattvardsberättigade). Antalet skolor var 26 med 815 skolbarn. Söndagsskolbarnen voro 406.

Sjömansmissionen har under året fortsatt sitt arbete på 8 hufvudstationer i stora, utländska hamnar: *Liverpool*, *Boston*, *Marseille*, *Great Grimsby*, *Hamburg*, *Lübeck*, *Melbourne* och *Bremen* (dit hufvudstationen för Wesermissionen hösten 1905 flyttades från Bremerhafen).

I Hamburg grundades 1905 Gustaf-Adolfskyrkan, som ännu är under byggnad.

Detta omfattande missionsarbete bland sjömännen har naturligtvis fått göra växlande erfarenheter under året. Det är ej blott andlig hjälp sjömansmissionen velat bringa, utan äfven i timligt afseende har den fått utföra ett verk, som säkert har stor betydelse äfven för det andliga. Så har t. ex. stora penningsummor genom missionens bemedling blifvit hemsända af sjömännen. Nykterhetsarbetet har också tillgodosetts. Allt missionsarbete är ju en sådd på en förhoppning, men detta gäller ingalunda minst om sjömansmissionen. Dock skall skördens Herre säkert af detta utsäde äfven låta rik skörd komma. Ske alltså med ev. Fosterlandsstiftelsens mission i kommande tid!

Ett lofvande missionsfält.

För närvarande mogna rika skördar för Guds rike äfven i Indien. Detta gäller i synnerhet om missionsarbetet bland parias i södern, hvari wesleyanska missionen i Hyderabad under några år tagit verksam del. Gud har så rikligen välsignat missionen, att den nu räknar nära 10,000 medlemmar, omvända från hedendomen och nästan helt och hållet uttagna från pariaskasten. Denna rörelse bland parias kan knappast betecknas annorlunda än som ett helt folks omvändelse till Gud. Det är ej blott ett öfvergifvande utaf afgudarne — huru mycket man än må glädjas äfven däråt — utan Gud uppreser själf åt sig ett folk att tjäna honom. De, som arbetat i detta verk, skulle kunna tala om mången missräkning, men de kunde också framställa omisskänneliga drag på äkta kristligt lif genom troheten hos församlingarna, genom uppspirandet af offersinne, genom uttagandet af unge män, ifriga att ägna sig åt Kristi tjänst. En del af Hyderabads distrikt omfattar en grupp af byar, utspridda öfver en väglös yta af 1,600 kv.-mil (eng.). Här arbetar *en* missionär, biträdd af några infödde medhjälpare, somliga af dem omvända parias. Förutom öfverinseendet öfver skolor och öfvervakandet af omkring 40 kristna lokalförsamlingar har han ansvaret att frambära evangelii budskap till 325,000 människor i 414 af evangelium ej nådda byar. Hvarje år öppnas väg till nya byar.

Parias i dessa delar af landet hafva en ovanlig kroppslängd. Deras intelligens och företagsamhet gifva löfte om duglighet såsom evangelister, sedan Herren vunnit deras hjärtan och församlingen gifvit, dem någon utbildning. Sex unge, lofvande män sändes till teologiska skolan i Medak. De artade sig väl och förse missionen med just det slag af arbetare, som bäst behöfves. Missionärerna tacka Gud för dem såsom för några af de bästa frukterna af deras möda.

En taoistisk eremit och bibeln.

Hsiao-chi-shan blef taoist-präst, drifven af längtan att blifva fri från synden och komma till det sanna ljuset. I sin ifver att finna vägen till sanningen valde han att lefva en eremits lif, bodde en lång tid i en grotta och åt endast torrt ris. Vid denna tid fick han för första gången höra talas om kristendomen i ett kapell, som just blifvit öppnadt för evangelii predikan i Changte, i provinsen Hunan. En dag, då han, iklädd en dräkt af lappar, en sådan, som med förkärlek bäres af många taoister, i en skräphög letade efter papperslappar med skriftecken, fann han ett bortkastadt exemplar af Nya Testamentet. Det anses i Kina mycket förtjänstfullt att uppsamla och bränna skrifvet eller tryckt papper, så att det ej må nedtrampas på gatan. — Skrifteknen betraktas nämligen med samma vördnad som de gamle vise, hvilka skrifvit klassikerna. — Men i stället för att öfverlämna boken åt lågorna med det öfriga papersskräpet läste den allvarlige sanningssökaren den flitigt och följden blef, att han regelbundet började besöka kapellet och deltaga i söndagsgudstjänsterna. Efter någon tid aflade han frivilligt den taoistiska prästdräkten och radbandet samt började med sina händers arbete förtjäna sitt uppehälle. Ja, han utförde äfven de lägsta sysslor på ett sätt, som visade, att han hade evangelium i hjärtat. Sin största glädje fann han i studiet af den bok, som bringat ljus till hans själ. Hvarje dag sökte han lära sig utantill ett stycke ur bibeln och en sång. Stilla och troget ådagalade han i sitt dagliga lif kraften af det Guds ord, som nu var skrifvet i hans hjärta.

Ur »Chinas Millions.»

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 Juli 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	JOSEF HOLMGREN.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

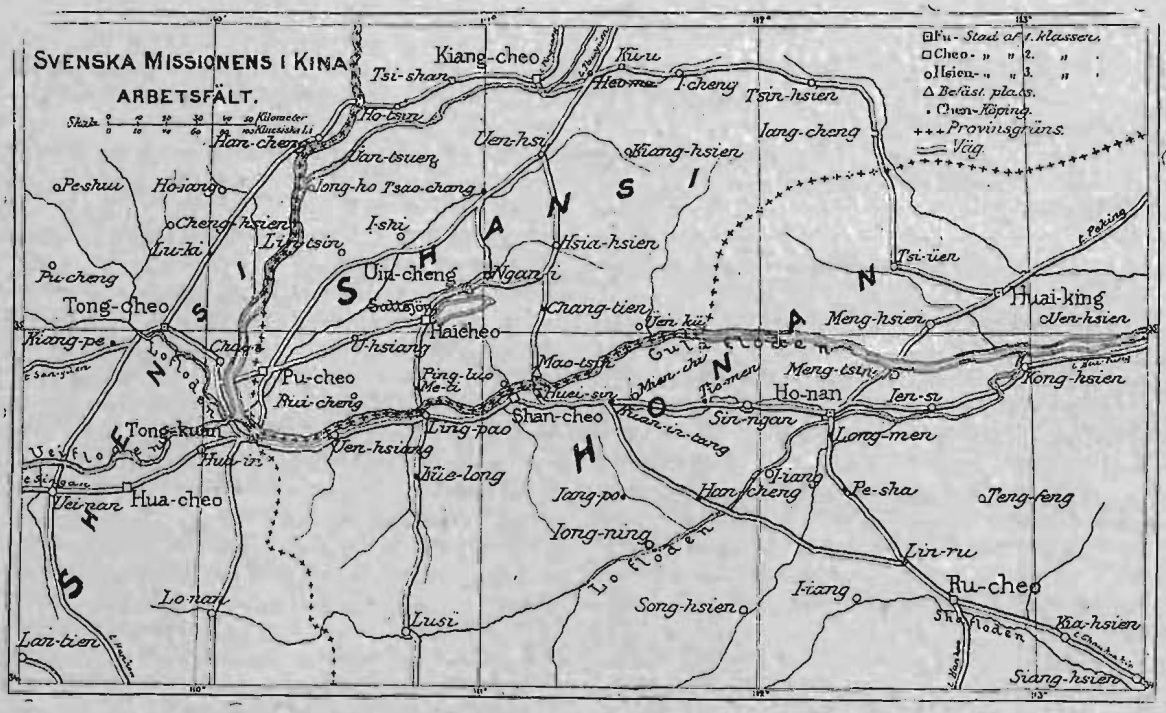

Innehåll:

En missionsvädjan. — En vädjan till förmån för kineserna i Japan. — Katolicismen i Kina. — Axplock från fältet. — Brefafdelningen. — Kvartalsberättelse för Honanlu och Yungning, 1:sta kvartalet 1906. — Strödda meddelanden. — Kärleken är uppfinningsrik. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

En missionsvädjan.

Af pastor *C. Inwood.*

Då Jesus stod i begrepp att ingå i den eviga härligheten, gaf han sina lärjungar det stora uppdraget att eröfra världen åt honom, Matt. 28: 19, 20. Utförandet af detta uppdrag bestämmer denna tidsålderns längd. Matt. 24: 14.

Innan Jesus kan återkomma, måste evangelium predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk. Försumma hans barn sig häruti, så uppehålla och fördröja de hans ankomst. — Men längta och vänta vi verkligen efter hans tillkommelse, så låtom oss vara trogna i fullgörandet af detta uppdrag. Guds församling har i detta hänseende varit ganska otrogen. Hon har för de gåfvor och välsignelser, hon för egen del begärt och fått, nästan förgätit den stora hednavärlden. Men Herren väntar, att de troende ändtligen göra sin plikt. Hvari består då denna plikt för den enskilde, och hvad kunna vi göra därför, att evangelium må föras till hedningarna?

Ett svar på denna fråga gifves i följande fyra skriftställen: »*Sägen I icke: Ännu är det fyra månader tills skördetiden kommer? Se, jag säger eder: Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan hvitna till skörd.*» Joh. 4: 35.

Och Jesus sade till dem: »*Skörden är mycken, men arbetarne äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd.*» Luk. 10: 2.

»*Bringen tionden fullständigt till förrådshuset, att spis må finnas i mitt hus, och försöken mig härmed, säger Herren Sebaot, om jag icke upplåter för eder himmelens fönster och utgjuter öfver eder himmelens välsignelse mer än nog.*» Mal. 3: 10.

Och Jesus sade till dem: »*Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen.*» Mark. 16: 15.

I dessa fyra verser är den kristna församlingens hela uppgift angifven; och den kan i största korthet sammanfattas och återgifvas med följande fyra ord: 1) *Se!* 2) *Bed!* 3) *Gif!* 4) *Gå!*

Se på fältet, det är det första, som måste ske. Sedan följer det andra af sig självt. Men sen I eder icke omkring och beskåden fälten, så skolen I hvarken *bedja, gifva* eller *gå*. Tänk på, huru Herren förfor med profeten Hesekiel! Herrens hand kom öfver honom, Hes. 37: 1, och förde honom ut och ställde honom på en stor slätt, som låg full af döda ben, hvilka voro alldeles förtorkade. Först måste Hesekiel se på dessa döda, torra ben, och anblicken däraf går honom djupt till hjärtat; sedan var han beredd att mottaga vidare uppdrag af Gud. — Eller tänk på Nehemia! När började hans arbete? Jo, under hans nattliga ridt rundt omkring Jerusalem, då han tog i ögonsikte den heliga stadens jämmerliga tillstånd.

Hvarför härskar än i dag så mycken likgiltighet för hednamissionen? Emedan man icke ser och känner hedningarnas elände. Däraf kommer det också, att vi så lätt låta bedraga oss med afseende på hednamissionens nödvändighet och låta intala oss, att tillståndet därute inte alls är så svårt, nej tvärtom ganska godt. Muhammedanismen passar så förträffligt för araberna, buddismen för hinduerna, konfucianismen för kineserna o. s. v. Ingen, som verkligen känner förhållandena, tänker så, men många tro dock sådana osanningar, just emedan de ej äro hemmastadda på detta område.

Må vi nu först behjärta *bristen på arbetare* på det stora skördefältet. — En mycket kär vän till mig arbetar i Suez i Nordafrika. På hans arbetsfält och flera hundra mil (eng.) söderut är han den ende arbetaren i evangelium. Och dock är detta ett tätt befolkadt distrikt.

Medan jag var i Kina, reste jag västerut ungefär sexton hundra (eng.) mil uppåt Yang-tse-floden genom ett mycket folkrikt distrikt. Vi sågo under hela vägen stora städer och byar. Huru många missionsstationer funnos månne bortom Hankow? Jo, i en stad arbetade en svensk missionär, i en annan några andra missionärer, och i en tredje stad funnos tre Kristi vittnen. Detta var allt, som fanns af mission, på en sträcka af tusen engelska mil.

I Indien bodde jag hos en missionär, och jag frågade honom, huru stor hans församling var. Han svarade: »I mitt missionsdistrikt är det *fem tusen byar med en och en half million invånare.*»

»Huru många missionärer ären I då här?» frågade jag vidare.

»Tre — jag och två kvinnliga missionärer.»

»Hur kunnen I då komma till alla byarna?»

»Ack, vi kunna icke besöka alla. Vi utvälja de största och viktigaste platserna och försöka att vårda oss om ungefär två tusen byar. Men vi hinna icke besöka ens dem under loppet af två år.»

Det skulle vara härligt, om det funnes blott *en* missionär för hvarje femhundrade by i Kina.

Genom kännedomen af dessa fakta framväxer helt naturligt känslan af våra plikter. Om jag nu skulle sluta, och ni ville under bön taga det till hjärtat, som jag nu sagt, så hade jag icke talat förgäfves. Men dessa verkligheter behöfva tänkas öfver om och om igen, *på knä. Bedjen!*

Mången gång äro våra böner så självviska. Vi bedja för oss själfva och för de våra, stundom också för församlingen, hvari vi äro medlemmar. Men huru många bedja väl af fullt och helt hjärta för hedningarnas millioner? — Låt mig gifva några vänliga råd i denna sak! I skolen finna det praktiskt att bedja för något visst missionsfält. Därvid är det bra att ha en missionskarta framför sig och att läsa särskildt om just detta fält och lära känna dess behof. — Vidare ville jag uppmana eder att bedja rätt hjärtligt för arbetarna därute. I hafven ingen aning om huru de längta efter och behöfva edra förböner. Öfverallt hafva missionärerna sagt mig, att de framför allt annat önska, att man i hemlandet måtte *bedja* för dem. Och visst behöfva de det. Deras arbete är, efter utseendet, ofta så lönlöst. De få göra så många nedslående erfarenheter, och de äro så få. — Bedjen också Herren om *flera* arbetare!

Här hemma finns det arbetare nog; många, många, som kunde gå ut, men som icke gå, förrän

Herren på ett alldeles särskildt sätt skickar ut dem, eller som det egentligen heter i skriften: »*kastar ut*» dem. Somliga gå ej ut på missionsfältet, emedan deras far eller mor icke tillåter det. Bedjen för dessa föräldrar, att de må gifva sitt bifall! Andra stanna hemma, emedan de frukta för de umbäranden och försakelser, som vänta dem. Bedjen, ack, bedjen för sådana själar, att Herren måtte »kasta» dem ut på det stora arbetsfältet!

En tredje klass gifs ock: sådana som se och erkänna det stora behofvet af arbetare därute, och som äfven gärna skulle vilja gå — men känslan af deras egen ovärdighet och oduglighet håller dem tillbaka. För dessa skola vi ock bedja, att Herren må »kasta» dem ut. — I bedjen ju ofta Herrens egen bön. Huru lyda där de första bönepunkterna? Ja, I veten det. Där talas icke om förlåtelse för oss själfva, ej heller om frid och fröjd för oss, öfver hufvud taget icke alls om något eget intresse. Utan vi bedja där: »*Helgadt varde ditt namn! Tillkomme ditt rike! Ske din vilja, såsom i himmelen, så ock på jorden!*»

Och när vår Herre och Mästare satt dessa böner i första rummet, så vill han ock, att *vi* skola göra det. Göra vi det ej utan sätta andra intressen främst, så hafva vi själfva och våra arbetande bröder och systrar där ute på missionsfälten *skada* däraf.

Nu några ord om vår tredje plikt: *gifvandet.* Guldet är en del af det maskineri, som Herren Gud använder vid utförandet af sina planer. Våra penningar förädlas, om Gud begagnar sig af dem; ty han kan använda dem på ett bättre sätt, än vi kunna. Gud väntar af sina barn, att de skola gifva, på det att arbetet i hans vingård må kunna utföras. Det är ingen brist på medel inom Guds församling, men de brukas på ett förvändt sätt. Vi använda nästan allt för våra egna behof; för våra hem, nöjen och öfverflödiga bekvämligheter. Blott en liten, ringa bråkdel, som vi tycka oss kunna vara af med utan saknad, skänkes till Guds rikes utbredande.

Tron I, kära vänner, att det är så Gud vill hafva det? — Jag vill omtala för eder några erfarenheter på detta område. En af mina vänner bad en gång en dam om fem kronor till missionen. Hon hade alltid plägat gifva denna lilla summa hvarje år. Nu svarade hon dock, att det var omöjligt för henne att gifva något — hon hade haft så stora utgifter. Och det hade hon också verkligen haft. Veckan förut hade hon gifvit ut en mycket stor summa penningar. Hvartill? Jo, till en hel mängd *japanska kuriositeter,* hvilka skulle pryda hennes hem! Och ändå ville hon räkna sig med bland de troende. — Gifver *du* aldrig ut något för öfverflödiga saker?

I Irland lefde en äldre man, som hade en stor familj att försörja och blott små inkomster. Vid en kollekt tog denne man upp sin börs ur fickan och tömde hela dess innehåll på kollekttallriken. Det var åttio kronor. Den predikant, som ledde mötet, sade: »Det gläder mig innerligt att se, att ni *vill* gifva så mycket — men jag kan ej mottaga allt — det är för mycket.» Då sade den käre mannen: »Förra året var jag på ett stort missionsmöte; en missionär sade då, att vi borde offra något åt Herren Jesus. Jag frågade mig själf: är det något, som jag kan offra och försaka? Då kom det för mig, att jag kunde låta bli att röka och lägga de pengar, jag eljest plägar använda till tobak och cigarrer, i missionssparbössan. Detta sade jag till Herren och har alltsedan vecka efter vecka lagt af det, som förut gått åt till tobak. Här är det nu — tag emot det!»

Tron I, att den mannen tog någon skada af detta offer, eller att han blef tungsint och dyster däraf? Nej, säkerligen tvärtom! — Det finns säkert ingen enda, som inte skulle kunna försaka *något* för Herrens skull.

Jag kan inte lära er, hvilka offer I skolen göra, eller på hvad sätt I skolen frambära dem — men frågen Gud härom i bön, och han skall visa eder, hvad I skolen göra. Sägen honom, att I viljen *lyda,* om han visar eder något — och han skall icke dröja.

Slutligen: *Gå själf ut!* Detta kan möjligen gälla blott några få af eder. Gud säger sitt: »*Gå*», endast till dem, som lyfta upp sina ögon och *bese* fälten, som *bedja* och *gifva;* till dem, som redan här hemma verka hans verk, äro uppfyllda af Guds Ande och låta sig ledas af honom.

Några gå dock, *utan* att Herren sändt dem, medan åter andra *icke* gå, *fastän* Herren kallat dem att gå. Häraf kommer mycken skada och mycket elände.

Jag vill nu till sist bedja eder: Sluten ett förbund med Herren och sägen till honom: »O, Gud, visa mig, hvad *jag* kan göra för ditt rikes tillkommelse — och när du visat mig det, så gör mig skicklig att göra detsamma!» Amen.

En vädjan till förmån för kineserna i Japan.

På ett nyligen i Shanghai hållet missionsmöte beslöt man fästa de kristna missionssällskapens uppmärksamhet på en missionsuppgift af den allra största betydelse: *arbetet bland de kinesiske studenterna i Japan.*

Studenterna äro den mest inflytelserika klassen bland kineserna. Hitintills hafva de också varit den mest konservativa. Det finnes ingen bättre mätare på den förändring, som försiggått med kejsardömet, än de två sista årens väldiga ström af kinesiska studenter till Japan. Deras antal har nu nått den höga siffran af 8,620.

Troligen har det icke i hela världshistorien inträffat en liknande företeelse: att ett så stort antal af studenter resa från ett land till ett annat på lika kort tid. Dessa studenter äro från nästan alla delar af riket, från 17 af dess provinser. De tillhöra de bildades och ämbetsmännens klasser.

Det är oundvikligt, att de i framtiden skola utöfva ett mäktigt inflytande på hvarje missionsintresse i hela Kina. Alla missioner i Kina måste vara på det högsta intresserade af, huru beskaffadt det inflytandet blir, som

dessa studenter komma att utöfva på Kina, när de dit återvända.

De kin. studenterna äro i Tokio omgifna af farliga krafter, som sträfva att föra dem både till en ytterlig radikalism och en stor sedeslöshet. Det goda inflytande, som kunde komma från Japan, är faktiskt utestängdt från dem, emedan de hafva endast ringa kunskap i japanska och engeska språken, under det att japanerna icke kunna kinesiska.

Dessutom voro japanerna ej beredda att mottaga så många främlingar i Tokio. Ej blott sofrum saknades utan äfven passande matställen i tillräckligt antal.

I Japan uppehålla sig en stor mängd radikala och revolutionära kineser, politiska flyktingar från Kina. Dessa söka fylla studenternas sinnen med fanatiska, antikristliga och främlingsfientliga idéer. Studenterna stå därför i fara att bli ett verkligt hot för Kina och ett allvarsamt hinder för missionens uppgift.

Trots detta äro de på ett särskildt sätt tillgängliga för hvarje taktfullt och vänligt bemödande, som till deras förmån kan göras från Kina. De äro borta från hemmet. De bo ganska trångt i en af Tokios stadsdelar och äro ifriga att lära.

Det är af högsta vikt, att tillräckliga ansträngningar just nu göras att för dessa unge män ställa fram Jesu Kristi nådefulla anspråk på deras lif.

På ofvannämnda möte i Shanghai sade man sig därför med djup tacksamhet hafva erfarit, att generalkommittén för K. F. U. M. i Kina, Korea och Hongkong — till hvilken representation missionärer från alla delar af Kina höra — har beslutat börja missionsarbete bland de kinesiska studenterna i Japan.

Mötet i Shanghai utsåg några, som skulle söka för de missionerande kristna i världen bekantgöra detta stora missionsbehof och bedja om hjärtligt samarbete med K. F. U. M. i detta företag. Denna missionsuppgift måste betraktas såsom internationell.

Kraftigt ville mötet hafva framhållet, att missionssällskapen borde låta några af sina missionärer och kinesiska arbetare lämna hjälp i arbetet bland studenterna.

Somliga missionärer kunde, då de genomresa Japan, dröja några veckor och hålla en serie föredrag; andra kunde resa till Japan för ett liknande ändamål. Åter andra borde kvarstanna under en längre tid för samma verk.

Katolicismen i Kina.

Bland de hinder, som uppresa sig emot evangelii framgång i Kina, har den katolska propagandan utgjort ett utaf de mest i ögonen fallande. Trogen sina principer har den katolska kyrkan satt till mål för sitt arbete i Kina icke blott nationens öfvergång till kristendomen utan också dess underkastelse under påfvestolen i Rom.

Redan på 1600-talet fingo katólske missionärer fast fot i landet, och under kejsar Kangsis regering åtnjöto de stort anseende. En släkting till kejsaren hade t. o. m. tagit dopet, och kejsaren själf hade bidragit till uppbyggandet af en kyrka inom själfva hufvudstaden. Katolikerna hade också gjort regeringen stora tjänster, i det att några för ändamålet inkallade präster kartlagt landet och dessutom meddelat kunskap i astronomi, hvarigenom ett bättre system för tidräkningen kunde införas.

Men snart inträffade ett bakslag. Djärfva i medvetandet om sitt anseende började prästerna öppet visa sina syften. Deras anspråk på lydnad blefvo till slut sådana, att en förföljelse utbröt, som ödelade nästan allt det förut uppbyggda. Missionärerna blefvo äfven utdrifna.

Med de protestantiska missionärerna ha de emellertid kommit tillbaka, och ehuru deras tillvägagångssätt nu är ett helt annat, äro deras syften desamma. I enlighet med den jesuitiska satsen: »Ändamålet helgar medlen», hafva de icke dragit i betänkande att i läran göra sådana jämkningar, som tilltala det kinesiska sinnet och göra öfvergången från hedendomen lätt.

Då t. ex. kinesen med sin högt uppdrifna föräldravördnad och dyrkan af förfäderna icke skulle känna sig nöjd med tillbedjan af blott jungfru Maria, ha de funnit på utvägen att upphöja Josef till Kinas skyddshelgon, hvarigenom Jesu både fader och moder fått den plats, de enligt kinesens föreställning böra hafva.

Katolska troende äro här liksom annorstädes förbjudna att läsa Nya test. Genom uppköpta hittebarn och barnhemsbarn, hvilka vid lämplig ålder inträda i deras seminarier, har katolska kyrkan härute skaffat sig en stab af tillgifne, hvilkas samveten helt och hållet stå till kyrkans tjänst. Hon fordrar af dem liksom af alla sina anhängare ovillkorlig lydnad och belägger olydnad med stränga straff och dryga böter.

Sin makt öfver de troendes sinnen ha prästerna kunnat bibehålla äfven på grund af den politiska maktställning, de fått i landet. Frankrike har näml. hittills varit katolicismens i Kina mäktige beskyddare. Däraf ha prästerna begagnat sig på det sättet, att de, hvarhelst en katolsk kines varit invecklad i någon rättegång, vanligen tvungit kinesiske mandarinen att afgöra saken till katolikens fördel. Har mandarinen vägrat efterkomma prästernas önskan, har saken rapporterats till den utländske prästen för vidare befordran till franske minstern i Peking, som då ofta fordrat mandarinens afsättning.

Detta har alstrat ett stort öfvermod hos de katolske och gjort dem benägna för utpressningar och orättvisor gent emot både hedningar och protestantiske kristne.

Ej underligt då, att hot och bitterhet emot katolikerna vuxit upp öfver hela landet, hos såväl befolkningen som ämbetsmännen. Detta kom klart till synes genom den olika behandling, som gafs protestantiske och katolske flyktingar under svårigheterna 1900. I många fall har det varit omöjligt för de ledande att skilja mellan katoliker och protestanter, hvarigenom de senare fått lida oskyldigt.

Oviljan bland ämbetsmännen emot katolikerna har tilltagit ännu mera, sedan de senare genom franske ministern strax före boxare-förföljelsen tilltvungit sig officiell rang för sitt prästerskap. En biskop blef därigenom jämlike med en landshöfding o. s. v. — Vid mina besök hos mandarinerna här i distriktet har jag ofta fått höra, huru illa anskrifna de katolska missionärerna äro i jämförelse med oss protestanter. »Herr Berg har nu bott här så många år, och ändå har han inte haft en enda process i min jamen», sade en mandarin strax efter min ankomst hit. En annan berättade mig, huru han blef förflyttad från en post, som han innehade i en stad med katolsk missionär, därför att missionären ville gynna en

anklagad och straffad katolsk kines. Af andra hörde jag, att mandarinen t. o. m. blef öppet smädad af missionären, som trotsade på sin ställning som katolik.

Då man betänker, att det ej är så noga med omvändelsen, att det blott är underkastelse under kyrkan, som fordras, så förklaras lätt den stora utbredning, som katolicismen vunnit — den är bra mycket större än protestantismens. Men man inser också, hvilket hinder här står gent emot Kristi evangelium.

En viktig händelse har emellertid nyligen inträffat, som torde åstadkomma en förändring af ställningen. Franske ministern i Peking har nyligen underrättat Kinas utrikesdepartement, att han från sin regering mottagit officiellt meddelande om skilsmässa mellan kyrka och stat, och att han följaktligen hädanefter icke kan taga befattning med diplomatiska frågor i sammanhang med den romerska propagandan i annat fall, än då de röra franska katoliker. Han vill icke inblanda sig i saker, som röra andra makters undersåtar. Utrikesdepartementet har i enlighet därmed underrättat myndigheterna i Kina om saken.

Det är således slut med de katolske kinesernas öfvermod under Frankrikes beskydd! Prisen med mig Herren!

Eder *Hugo Linder.*

Tungchow d. 8 mars 1906.

Axplock från fältet.

Vid stormötet i *Ishï* den 1 och 2 april döptes 5 män och 1 kvinna. Detta uppbringade församlingsmedlemmarnes antal där till 83. Detta är den största församlingen således inom vår mission.

Det fanns en tid, då det ansågs oklokt att slå sig ned i Ishï. Men församlingen där får också sina medlemmar från sex distrikt.

* * *

Våra kapell äro på de allra flesta stationerna numera otillräckliga. Den tid kommer snart, då nya måste byggas, allrahelst med medel, hopsamlade af de inf. kristne själfva. Någon hjälp måste de dock få. F. n. äro behofven efter rymligare gudstjänstlokaler störst i Puchow, Haichow och Sinanhsien.

Vid stormötet i *Puchow* antecknade de kristne sig för 70 täl, motsvarande i det närmaste 200 kronor. Ännu stå de ju långt från målet, ty, med tomt och allt, som åtgår i öfrigt, behöfs det nog 500 täl, men de ha gjort en början.

* * *

I Huachow, utstation till Tungchow, hölls det första stormötet den 15 april. Med undantag af några kronors hjälp från missionärerna hade de få troende där själfva hyrt och reparerat sin lilla lokal. Vid församlingsmötet yttrade en af bröderna, att ännu fattades dem några bord och bänkar.

»Ja», sade broder Hugo Linder, »hvad kunna ni göra för att afhjälpa den bristen?»

Efter en stunds tystnad säger en: »jag gifver en bänk», kort därefter säger en annan: »jag gifver två» o. s. v. Inom 10 minuter voro 1 bord och 11 bänkar gifna. På kollekten, de insamlade, blef det visst icke mycket öfver till församlingskassan, ty i glädjen öfver sitt första stormöte hade de köpt en massa fläsk och grönsaker, men de lofvade, att de nästa gång skulle vara sparsammare.

Lille barberare *Chän* — densamme som vid bibelkursen i Weinan för några år sedan på tillfrågan, hvar *hans* böneplats var (se Apg. 16: 13), svarade: »vid Jordanfloden!» — har vuxit i nåden och respekteras af alla.

I Tungchow döptes vid stormötet 9 män och två kvinnor. Bland männen voro tre omkring 20 år gamla, anställda som biträden hos en troende principal. För öfrigt representerade de döpta icke mindre än fem distrikt. Vårt nyligen hyrda hus i Tungchow har ett bra kapell, men lokalerna för flick- och gosskolorna äro ännu otillfredsställande.

På tal om skolor, så äro vi mycket tacksamma till hemlandets olika »Daggryningar», som så kraftigt bidragit till våra flickskolors underhåll. Månne ej många vänner där hemma skulle vara intresserade af att bidraga till våra gossars uppfostran? Vi få nu snart medtäflare uti de kinesiska skolorna, men det blir en kristendomslös undervisning, som där meddelas.

I Hancheng pågår predikoverksamhet hvarje dag uti det nya gatukapellet. Hit är ock skolan nu förlagd. Den nygjutna klockan kallade mycket folk tillsammans till stormötet den 29 april.

Det lilla vackra kapellet var fullsatt. Sex personer upptogos genom dopet uti församlingen.

Från *Sinan* i Honan ingår underrättelsen, att sex personer blifvit döpta. Så förökar och vidmakthåller Herren sin församling. — »Hans namn förblifve evinnerligen; så långt solen skiner, fortplante sig hans namn. Och i honom välsigne man sig; alla hedningar prise honom säll.» Ps. 72: 17.

August Berg.

Hancheng den 20 April 1906.

Dyre missionsvänner!

Frid i Jesus!

I dag en liten hälsning från detta lilla hörn af det stora arbetsfältet, speciellt Si-üen.

Påskaftonen kom en af sökarne i byn Si-üen in på mitt rum och öfverlämnade under en stor bugning ett kort med bjudning från församlingen i nämnda by att komma till dem på stormöte under påskdagarne. På samma sätt hade han redan inbjudit de öfriga af syskonen här på stationen. Vi gladde oss mycket åt detta, isynnerhet som de helt frivilligt utan någon som helst påtryckning från vår sida visade denna verksamhetslust. På grund af att lille Martinius flera dagar sväfvat mellan lif och död och fortfarande var mycket klen, kunde ingen mer än jag hörsamma inbjudningen. Påskaftonen regnade det, hvarför resan uppsköts till påföljande dag, som uppgick

strålande härlig, full af lif och ljus. Från vår port slingrar sig vägen uppför en hög backe, kallad »den oxdödande backen», ett för densamma passande namn. Från dess höjd har man en härlig utsikt öfver Hanchengs stad och den omgifvande, konstgjordt bevattnade floddalen. En och en half mil därborta i nordost ligger byn Si-üen. Vägen dit går öfver slätten, i nordost begränsad af en kal bergkedja och i öster af Gula floden. Hela bygden är öfversållad af byar, många af dem befästade med murar. De talrika grafvarna äro spridda öfverallt i ett fullständigt virrvarr. De ha, hvar och en af dem, fått sin plats enligt spåmannens domslut. Somliga prydas af kostbara monument och upptaga en försvarlig yta; det hela omgifves afhöga murar. Härliga cypresser växa här, och allt ser så fridfullt ut. Kineserna uppoffra mycket för sina döda; ja, många ruinera sig genom begrafningsomkostnader. Men det är, såsom en japansk soldat sade, då en buddistpräst, som börjat efterapa de kristnas sätt att sprida traktater, ville ge honom en dylik vid afresan till krigsskådeplatsen: »Ni buddister», sade han, »befatta er endast med människorna efter deras död, ej i lifstiden. Jag behöfver ej er traktat.»

O, hvilken härlig morgon det var! Hela skapelsen syntes lofva Herren med undantag af människorna, som hemburo tacksägelser till sina stumma gudar för det regn, som kommit. Atskilliga af templen utmed vägen voro nyrestaurerade. Däri låg både en bön och en tacksägelse. Någon har beräknat att på denna lilla vägsträcka ($1\frac{1}{2}$ sv. mil) finnas tempel till ett värde af 2 millioner kr. Hedendomen är en makt. Tron på afgudarne är långt ifrån död om än visserligen skakad.

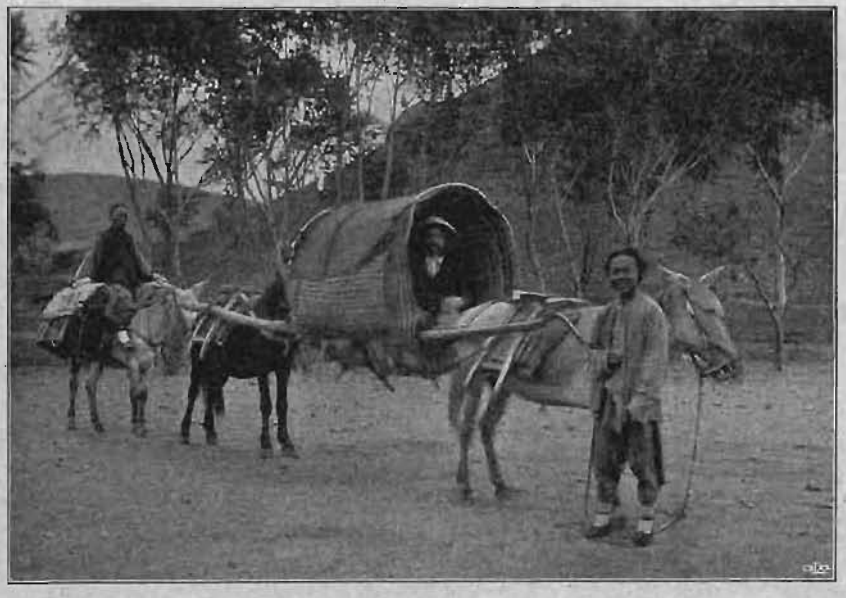

En missionär ute på en missionsresa

Just vid foten af bergåsen ligger byn Si-üen. Före den stora hungersnöden för 29 år se'n ägde den öfver 1 tusen familjer, nu finnas endast något öfver 3 hundra. Så stor var dödligheten. Af en hel affärsgata från den tiden finnas nu endast några ruiner och stenhögar kvar. Här och där ser man hus, som stå färdiga att falla i spillror. Folket har vanligen ej penningar att reparera dem för. Då regnet börjar drypa in i ett rum, flytta de till ett annat. Ögat mötes ej här af någon byggnadsverksamhet eller af några lifstecken. Allt är dödt. Generationer födas, lefva och dö ibland dessa ruiner. De kalla dock med stolthet sitt rike för »blomsterriket».

Men hvad är det för ett ljud, som når örat? Gata upp och gata ned går en man och slår på en kinesisk gonggong. Det är en af församlingsmedlemmarne, som på sådant sätt kungör, att det är söndag och gudstjänst. Men i dag kostar det ett offer att komma, ty efter regnet erbjuder sig nu ett högst dyrbart tillfälle för bomullssåning. Därför blef det ock en utvald grupp, som samlades. — Herren välsignade oss rikligen. Under påskdagarne hjälptes vi åt att upphöja, prisa och tillbedja vår uppståndne Frälsare. Vi fortsatte sedan med bibelstudier och bönemöten, hvarvid Herren gjorde sitt eget ord dyrbart för våra hjärtan och lät det »utgå med kraft». Det var så stort för hjärtat att se, huru de troende med glädje midt i denna bråda tid gåfvo sig tid att i $3\frac{1}{2}$ dagar »söka Herrens ansikte». Att de kände sig rikligen belönade, det sade de själfva. — Ännu en stor orsak till glädje var, att den lilla församlingsgruppen frivilligt bar alla utgifterna i förening med mötet. Jag måste vara deras gäst och fick ej betala en enda kash. Sent skall jag glömma den kärlek, de bevisade mig. Nyss tillfrisknad efter en influensa-attack var jag ej synnerligen stark. Då de sågo detta, gåfvo de mig ägg och hönskött, på det att jag skulle få litet mera närande föda.

Det finnes hopp för byn Si-üen, ty den äger några på Herren troende, honom hängifna, bedjande själar. De äro en frukt af det säde, som blifvit sådt, och de skola nu i sin tur bära frukt. Många i byn äro öfvertygade om evangelii sanning; de vänta blott på lägligt tillfälle att gå öfver på Herrens sida.

O, att Herrens Helige Ande komme med kraft så som i Wales och blåste lif i de döda benen! Det är, hvad Si-üen nu behöfver. Och det är för närvarande på ett alldeles särskildt sätt hela Kinas behof. Det är ju endast den Helige Ande, som kan föra dessa af evangelium berörda, frågande själar öfver från mörker till ljus.

»O, allsmäktige Gud! sänd din Helige Ande, böj oss under din mäktiga hand, gör oss villiga att lyda dig, förneka oss själfva och bära korset», var vårt bönerop dessa dagar ute i Si-üen.

Å dessa kristnas och å egna vägnar ville jag sända denna hälsning hem till vårt lands missionsvänner och bedja eder förena eder med oss i denna bön och komma oss till hjälp på det sätt, Herrens Ande utvisar.

Eder i Mästarens tjänst lycklige

Nath. Högman.

* * *

Kvartalsberättelse för Honanfu och Yungning, 1:sta kv. 1906.

Vid nyårstiden höll Ossian Beinhoff en bibelklass i Yangpo, Yungning, för studium af Romarbrefvet och sedan efter det kinesiska nyåret en liknande i Honanfu med Pauli missionsresor som ämne. Undertecknad vistades i Yungning 14 dagar kort efter kinesiska nyåret och höll en bibelklass med i medeltal 12 personer. Ämnena voro: 1) Bibeln, dess inspiration, innehåll och ändamål, 2) världsåldrarne och deras kännetecken beträffande förhållandena mellan Gud och människosläktet, 3) Gamla och Nya testamentets förhållande till hvarandra med hänsyn till Guds uppenbarelse, 4) syndens och nådens förhållande till hvarandra, 5) Frälsarens person och verk. Dessutom genomgicks katekesen med lämpliga bibelspråk för hvarje fråga. I slutet af februari och början af mars genomgingos samma ämnen på en bibelklass i Sinan, också ledd af undertecknad. Ebba Burén vistades omkring fyra veckor i Yungning under mars månad för bibelstudium med kvinnor från byarna. Bönevecka hölls i Honanfu första veckan efter kinesiska nyåret med möten vid middagstiden. — Månatliga gudstjänstbesök hafva aflagts i Changyang och i Sunghsien-distriktet, där en grupp troende bruka samlas i en opieasyl. Två bokspridare hafva verkat i söder, väster och nordväst såväl som i staden, men bokförsäljningen går dåligt. Marknader och teaterföreställningar hafva besökts i staden och dess omgifningar för predikande, och gästrummen på båda stationerna i Honanfu hafva varit väl besökta. Gudstjänstbesökarne torde i medeltal uppgå till 60 à 70. De kvinnliga missionärerna hålla en bibelklass på onsdagarna och verka äfven genom by- och husbesök. Verksamheten på landsbygden i Yungning har uppehållits af frivilliga predikanter. Äfven kvinnor hafva förskaffat sig traktater såsom hjälp vid hus- och marknadsbesök.

En församlingsmedlem har måst uteslutas för förargelseväckande lefverne. — Goss- och flickskolorna hafva pågått med ett kort uppehåll vid kinesiska nyåret. I flickskolan hafva flera nya elever intagits, som blifvit hemsända för sjukdom. Antalet elever är nu 18, inberäknadt en dagelev. I gosskolan har en ny elev intagits, två utgått i brist på medel, en af brist på tid, en på grund af ögonsjukdom och en för sin fars sjukdoms skull. Antalet elever är nu 9. — Fientliga rykten hafva varit i omlopp, synbarligen förorsakade af den amerikanska bojkotten och oroligheterna i Chondria keo, men intet utbrott har förekommit. Myndigheterna synas vänligt stämda eller åtminstone villiga att beskydda oss och behandla oss artigt, hvilket ju inverkar på befolkningens hållning. Några Nya testamenten af dem, som sändts från Brittiska och Utländska Bibel-sällskapet, hafva öfverlämnats till mandariner och blifvit väl mottagna. — Utstakandet af järnvägen har nu kommit inom prefekturens gränser. Detta och de nya 10-kash-mynten förorsaka någon oro i sinnena, äfvensom vissa åtgärder beträffande skolor på landet.

Honanfu i april 1906.

Carl F. Blom.
Vårdh. missionär.

Strödda meddelanden.

Ur Studentmissionsföreningens i Uppsala 45:e terminsberättelse för vårterminen 1906.

Då Studentmissionsföreningens stiftare för mer än 22 år sedan under bön och endräktigt allvar slöto sig samman om en stor gemensam sak, hade de en fast grund att bygga på, Guds egen riksbefallning, och ett stort, härligt mål att arbeta för, världens evangelisering. Vi, som i en senare tid gå i deras fotspår, ha samma grund och samma mål, som väl borde elda oss som dem. Vi hafva därjämte i våra föregångares samlade arbete och deras hängifna intresse ett arf att bevara och bygga på, ett arf, som förpliktigar.

Sitt hufvudintresse har Studentmissionsföreningen vårterminen 1906 haft riktadt på *missionsstudium*. Detta har efter samma plan som föregående termin och med »De svenska missionerna 1904» som handbok behandlat svensk mission i hedniska kulturländer, Indien och Kina, samt i länder behärskade af muhammedanismen eller gamla kristna kyrkor, Galla och Abessinien. Missionsstudiet har pågått i regel en gång i veckan (10 gånger med i medeltal 13 deltagare hvarje gång). Bref, kartor och etnografiska samlingar hafva användts som åskådningsmateriel. Ett regelbundet missionsstudium har visat sig i hög grad ägnadt att väcka intresse och kärlek för missionen.

Under terminen ha tre *offentliga sammanträden* hållits. Den 27 febr. höll missionär W. Sjöholm föredrag om Sv. Missionsförbundets Kongomission. Vid det andra sammanträdet gästades föreningen af somaliynglingen Daher och fru Emilie Lundahl, som berättade några drag ur Ev. Fosterlandsstiftelsens ostafrikanska mission. Den 20 april hade Studentmissionsföreningen gemensamt med Svenska Kvinnors Missionsförening afskedssamkväm för kyrkoherde och fru Hogner. Fil. kand. Elin Nordin höll då föredrag om »framgångar i missionsarbetet» och kyrkoherde Hogner, en af Studentmissionsföreningens stiftare och mest nitiske medlemmar, gaf sina afskedsord åt de studenter, som nu ha att arbeta på den uppgift, som Studentmissionsföreningen en gång ställt upp för sig.

Ett försök att mera aktivt träda ut i det praktiska missionsarbetet i hemlandet har denna termin begynts, i det inom Studentmissionsföreningen en *missionsföredragsbyrå* upprättats, som förmedlar missionsföredrag af studenter till missionsmöten, syföreningar o. d.

Biblioteket, som nu omfattar 929 arbeten i 2,387 volymer efter att under terminen hafva ökats med 39 arbeten, har användts flitigare än förr. Föreningens 24 in- och utländska missionstidskrifter och tidningar hafva denna termin cirkulerat bland medlemmarna i olikhet mot förut, då de varit utlagda å Uppsala Kristliga Studentförbunds läsrum. Så ha medlemmarna bättre kunnat tillgodogöra sig tidskrifternas och tidningarnas innehåll.

Den *etnografiska samlingen* och *sciopticonbilderna* hafva tjänstgjort som åskådningsmaterial vid missionsföredrag och missionsstudium. Missionslitteratur har spridts genom *bokförlaget*, som under terminen ökats med två nya nummer: »Sjukvård i Indien» af fil. kand. Elin Nordin samt »Sanning och Frihet», universitetspredikan af domprost J. A. Eklund.

Med sina *medlemmar på missionsfältet* har föreningen stått i förbindelse genom bref och utsända tidningar.

Medlemsantalet är nu 73, sedan under terminen 8 utgått och 15 inskrifvits i föreningen.

Styrelsen, som under terminen sammanträdt 4 gånger, har utgjorts af följande: med. stud. C. Sædén, ordf., fil. kand. M. Björkqvist, v. ordf., teol. stud. S. Sundberg, sekr., fil. kand. J. Kolmodin, bibliotekarie, fil. kand. S. Ekstrand, bokförlagsman, fil. kand. J. Sandgren, A. F. M. F:s ordf., adjungerad medlem.

Uppsala i maj 1906.

Sven Sundberg
sekreterare.

Kärleken är uppfinningsrik.

Från en missionsskola i västra Afrika omtalas följande händelse.

Föreståndaren för skolan öfverraskade en afton en skara gossar, som höllo ett möte i det rum, där de mindre gossarne bodde. Vid en talarstol, uppförd af lådor, stod en liten gosse och läste ur bibeln vid skenet af ett par ljus. Han läste en del af Matt. 2 kap. samt gjorde vid läsningen några korta utläggningar. Ett kort bönemöte följde härpå. »Under tiden», säger föreståndaren, »var jag ganska förvånad öfver att se, att nästan hvarje gosse hade en skorpa i ena handen. Men jag visste ju, att de voro en matfrisk skara och kände mig icke böjd att med någon fråga om saken störa dem vid själfva andaktsstunden. Sedan vi bedit, bjöd jag dem in till mig». Men han behöfde icke lång stund för att få klart för sig, att skorporna voro den kollekt gossarne plägade taga upp vid sina möten. De hade inga pengar att gifva, men hvar och en af dem fick 3 skorpor om dagen och lämnade en af dessa skorpor hvarje afton i kollekt vid detta enskilda bönemöte. Två gossar voro valda till kassamän. Skorporna såldes om morgnarne till de arbetare, som voro anställda vi skolans byggnadsarbete. Man sålde dem till ett pris af 2 st. för ungefär $3^1/_2$ öre. De hade i kassan 12 kr. och 37 öre, när föreståndaren gjorde sin upptäckt. På detta sätt hade gossarne offrat 660 skorpor. Ändamålet med dessa kollekter var evangelii spridning till det inre af Afrika. Gossarne sade, att de blifvit manade att göra så på de vanliga veckomötena, men då dessa återkommo endast en gång i veckan, hade de velat öka antalet med dessa enskilda möten hvarje afton.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juni månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
520.	K. F., Sthlm	100: —	
521.	A. T., d:o	5: —	
522.	F. R., Gefle, sparbössemedel	2: 30	
523.	S. L.	25: —	
524.	Jungfruföreningen i Sigtuna	30: —	
525.	A. E., Vesterås	25: —	
526.	Kinakretsen i Uppsala gm G. N.	71: 70	
531.	»Tackoffer»	50: —	
532.	Insaml. vid Praktiska skolan, Marianelund, gm A. L.	15: —	
	Transport kr.	324: 00	
	Transport kr.	324: 00	
533.	Från Viby jungfruförén. gm C. O. K., Linköping	40: —	
534.	Östra härads Kristl. Ungdomsförbund till Bloms underh. gm A. S.	250: —	
535.	B. E.	5: —	
538.	Kollekt i Lindesberg Kristi himmelfärdsdag gm C. C.	20: —	
539.	»Ett löfte», A. E, Arboga	15: —	
540.	Från Forserums mfg gm A. R.	30: —	
541.	Tionde	1: 70	
542.	Från en vän i Falun	50: —	
543.	F. M, Ställberg	25: —	
544.	Testamentsmedel efter Johanna Fredrika Pettersson gm C. O. K., Linköping	200: —	
545.	Mariestads mfg gm F. D.	30: 17	
546.	Till R. Anderssons underhåll	500: —	
547.	I. M., Örebro	3: 38	
548.	K. K., Mora	5: —	
550.	A. J. P., Torsåker	25: —	
551.	A. Ö., Dahla, Åtvidaberg	5: 50	
552.	E. L., Brunflo	5: —	
553.	Ragnestorps jungfruförén. till Anna Erikssons underhåll gm C. A. C.	50: —	
554.	»Tag icke din barmhärtighet ifrån mig, Herre!»	150: —	
555.	Från Bibelklassen gm I. P.	40: —	
556.	»Onämnd»	15: —	
557.	Från en sparbössa gm E. W., Karlstad	30: —	
558.	Björka syförén. gm G. G., Motala verkstad	50: —	
559.	A. B., Kristiania	60: —	
560.	H. R., Norrköping	25: —	
561.	A. Th—r	25: 30	
562.	»Ett löfte åt min Gud», Ps. 116: 14,	10: —	
563.	A. H., Karlstad	15: —	
564.	L. C—n, Rud, gm E. S., Jönköping	10: —	
565.	Skärfsta syförén. gm E. G., Sollefteå	125: 85	
566.	E. B.	35: —	
567.	Kollekt i Eksjö gm O. Å., Linghem	8: —	
568.	E. O. kr. 3; O. kr. 1; H. kr. 1; »Ett löfte», N. O., kr. 5.	10: —	
569.	H. R., Malmö	200: —	
570.	Öresmedel, insaml. under sistl. vinter i Öfverlännäs församl. gm G. E. S.	48: 65	
571.	»Tackoffer för bönhörelse och erhållen välsignelse»	100: —	
572.	Spetsar samt kontant	10: —	2,552: 55

Till särskilda ändamål:

527.	»Tackoffer», till A. Hahnes evangelistskola	40: —	
528.	Från Daggryningen i Skellefteå gm K. M. A. till skolan i Tongchow	297: 53	
529.	Från Daggryningen i Stockholm gm K. M. A. till skolan i Tongchow	202: 47	
530.	»En skåning» till inf. evangelist	200: —	
536.	En missionsvän i K—d till H. L:s tältverksamhet	25: —	
537.	Ullervads friförsaml. till N. Högman att användas enl. godtfinnande	108: 50	
538.	Till »min lilla familj i Kina» C. F. O., Huskvarna	500: —	1,373: 50
	Summa kr. för juni		3,926: 05
	Under jan.—maj månader kr.		32,010: 48
	Under jan.—juni månader kr.		35,936: 53

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»De armes trängtan hör du, Herre; du stärker deras hjärta, böjer ditt öra till.» Ps. 10: 17.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 1 Augusti 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

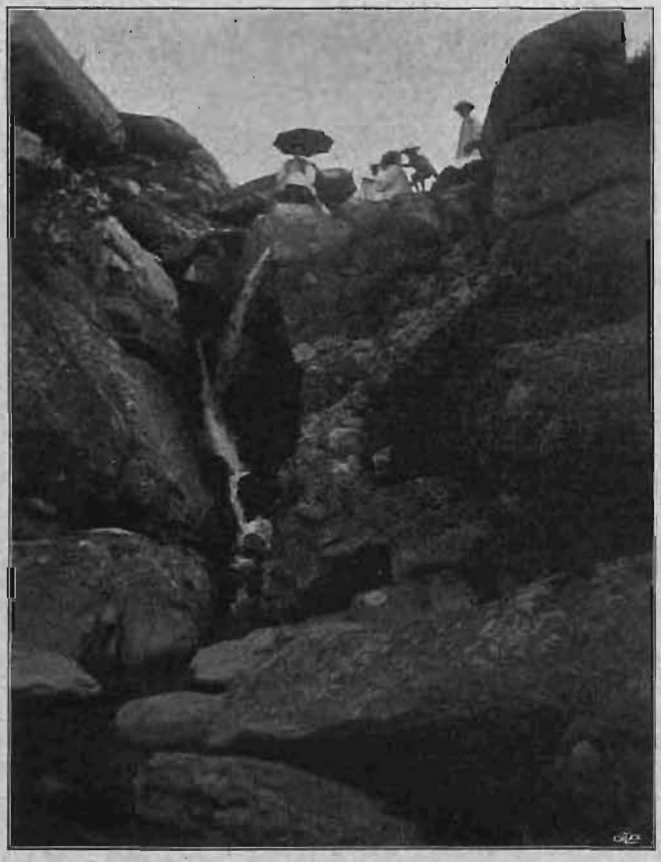

Vy från Kuling.

Innehåll:

Kina och framåtskridandet. — Inbjudan till Konungssonens bröllop. — Brefafdelningen. — I Ev. Fosterlandsstiftelsens jubileumsskrift — Familjenotiser. — Strödda meddelanden från fältet. — Kvartalsberättelser. — Från skilda håll. — Ändrade adresser. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Kina och framåtskridandet. *

Af *Rob. Wilder.*

År 1888 hade jag förmånen att bevista Niagarakonferensen, vid hvilken den amerikanska grenen af C. I. M. bildades. Allt ifrån den tiden har jag med djupaste intresse iakttagit, huru Gud välsignat denna mission.

Kristliga Student Världsförbundet står i stor tacksamhetsskuld till C. I. M. särskildt för den hjälp, det erhöll under de första åren af sitt bestånd. I Amerika påverkades vi kraftigt af underrättelsen om att sju Cambridge-studenter skulle fara till fjärran Östern i förbindelse med C. I. M.

Denna tilldragelse eldade vårt nit och föranledde oss att låta två medlemmar af det Kristl. Stud. Världsförbundet i missionens intresse besöka högskolorna i Förenta staterna och Canada, alldeles såsom Studd och Stanley Smith hade besökt de engelska universiteten.

De första åren efter vårt förbunds stiftande läste vi flitigt C. I. M:s litteratur, särskildt boken: »Världens Evangelisering». Den största välsignelsen mottogo vi dock genom grundläggaren af C. I. M. personligen.

När Hudson Taylor kom till Northfield och framställde sin vädjan till förmån för Kina, värmdes allas hjärtan. Han gjorde icke blott behofven på missionsfältet verkliga för oss, utan han framstod själf såsom ett bevis på hvilka stora möjligheter, som finnas i en kristens lif.

Studenterna älskade att höra honom utlägga Guds ord. Han var en mästare i bibelns tolkning. Genom sitt sympatiska och naturliga väsen drog han nästan alla till sig. Hans ord blefvo så uppskattade, att Moody måste utlysa extra eftermiddagsmöten, vid hvilka han talade. Först evigheten skall afslöja resultatet af detta lif samt det inflytande, hans ord utöfvade på vår mission.

En af vår verksamhets grundläggare, pastor John M. Foreman, som för närvarande arbetar såsom missionär i Indien, har skrifvit följande: »En af de största välsignelserna i mitt lif har kommit mig till del genom (ej ifrån) Hudson Taylor.» »Genom», ej »ifrån», det var också det intryck, vi alla fingo. Taylor var en kanal, ren och öppen, och stående i så nära förbindelse med källan med det lefvande vattnet, att alla, som kommo i beröring med honom, blefvo uppfriskade. Ett djupt intryck på oss, studerande, gjorde såväl hans djupa gudsfruktan som hans sunda förstånd.

Någon framställde till honom denna fråga:» Är Ni alltid medveten om att Ni är i Kristus?» Han svarade: »När jag sof i natt, upphörde jag väl då att vara i ert hus, därför att jag var omedveten om att jag var det? Vi få aldrig vara medvetna om att vi *icke* äro i Kristus.» —

Då någon en dag frågade honom, om icke ansvaret för missionärerna i Kina pressade honom som en tung börda, svarade han med ett för honom karakteristiskt leende: »Om jag skulle bära blott 100 af våra missionärer, skulle tyngden krossa mig. Därför låter jag Herren bära alla de 700.» — En gång tillfrågad: »Huru är det möjligt, att Ni kan hålla så många möten?» svarade han: »Hvarje morgon hämtar jag själf näring af Guds ord; sedan meddelar jag under dagens lopp åt andra de budskap, som hjälpt min egen själ.» — »Man kan», brukade han säga, »arbeta utan bön, men det är en dålig uträkning. Däremot kan man icke bedja med allvar utan att arbeta. Se till, att du icke är så upptagen med att arbeta för Kristus, att du icke får någon kraft öfver för bön! Sann bön fordrar kraft.»

Det fanns ingenting stoiskt eller asketiskt hos denne Guds man. Han älskade blommorna och skönheten i naturen lika verkligt som bibeln och bönen. För honom var *nådens* Gud äfven *naturens.*

När allt blir uppenbaradt, torde det visa sig, att denne Herrens tjänare fick utföra ännu mer utanför C. I. M. än inom området för dess verksamhet. Vi, som ej tillhöra denna mission, känna, att vi genom hans bortgång lidit en stor förlust. — Hudson Taylor har gått, men Kristus är kvar. Hudson Taylor är borta, men missionen är kvar.

Må vi tacka Gud, att C. I. M:s medlemsantal nu är större än någonsin! Vi hafva fröjdats denna stund, då vi fått höra om Guds välsignelse öfver denna mission. 2.476 personer blefvo under år 1905 döpta, och ännu större synes antalet blifva innevarande år.

Aldrig har denna mission behöfts bättre än den dag, som nu är. På det intellektuella och kommersiella området har en jordbäfning ägt rum, som skakat hela Kina och börjat nedslå det gamla systemet. Reformerna började af de liberala. Nu ha äfven de konservativa blifvit reformvänner. Må vi besinna, att 15 universitet i Kina blifvit grundade af änkekejsarinnan under loppet af 3 år!

Hvilket uppfostringssystem kommer väl att upprättas på det gamla systemets ruiner? Västerländsk vetenskap och filosofi komma att inhämtas. Skall Västerlandets kristendom också tagas med? Dr Martin — sedan en lång tid tillbaka rektor för det kejserliga universitetet i Peking — har skrifvit: »Om de kristna hemma visste, hvilka stora ansträngningar, som göras för att utestänga den kristliga åskådningen och den kristliga litteraturen från den kinesiska statens undervisningsanstalter — från det kejserliga universitetet ända ned till de lägsta skolor, skulle de med ett helt annat allvar än nu använda sina krafter på att gifva Kinas ungdom en kristlig uppfostran.»

»Ni nödga oss att gå framåt», yttrade en kinesisk ämbetsman till en utländing. »Vi äro tröga att få i gång», fortsatte han, »ty vi äro ett konservativt folk, men om vi tvingas att sätta oss i rörelse, torde vi komma att gå fortare och längre, än Ni önska.»

Kina har begynnt röra på sig. Tusentals hem upplysas nu af utländska lampor och äro försedda

* Ur ett föredrag vid C. I. M:s årsmöte den 8 maj 1906.

med utländska ur. Järnvägar äro föreslagna i olika delar af landet. Kejsarinnan telegraferar sina befallningar till provinsernas styresmän. Efter hvad som ägt rum på slagfälten i Mandschuriet, är den tid förbi, då man rynkade på näsan åt den gule mannen. De, som noga känna förhållandena, anse, att kineserna äro jämngoda med japanerna i begåfning, men att de öfverträffa dem i manlighet och idoghet. Dessutom äro folkmängden och de naturliga hjälpkällorna långt större i Kina än i Japan.

Sir Robert Hart, som vistats 50 år i Kina, har föreslagit omorganisation ej blott af de civila ämbetena utan äfven af flottan. För att göra denna förstklassig har han uppmanat till byggande af 30 slagskepp och kryssare, och han anser, att 40 millioner pund för detta ändamål skola kunna erhållas på ett enda år genom höjande af jordskatten.

Hvarför skulle icke Kina väpna sig? Det har lärt, att den moderna krigsutrustningen var det enda verksamma försvar, Japan hade mot utländingarne.

Kinas oberoende har blifvit satt på spel. »Den hvita faran» är mycket verklig för den gule mannen. Cochin-Kina, Öfre Birma, Nedre Amur, Assouri-området, hela Mandschuriet, Port Arthur, Wei-hai-Wei och Kiaushau hafva tagits af utländingarne.

Jag vill här anföra några ord af en framstående auktoritet: »Ju mer vi öppna världen för hvad vi kalla civilisation, och ju mer vi gifva folken af den uppfostran, vi kalla vetenskaplig, dess större blifva farorna för det moderna samhället, för så vidt vi ej genom några medel lyckas göra världen bättre. Stråtröfvare äro stråtröfvare, om de än äro försedda med de modernaste vapen, och i detta fall blott 10 gånger farligare än förut. Så länge de stora folkstammar, som finnas i Asien och Afrika, äro lämnade åt sig själfva, äro de farliga blott för sina närmaste grannar, men när de, ännu bibehållande sina omänskliga ideal och barbariska seder, få järnvägar, ångbåtar och moderna gevär, då blifva de farliga för hela den öfriga världen.

Skola vi lämna dessa rörliga skaror af 400 millioner själar åt köpmännen? Någon, som väl känner förhållandena i fjärran Östern, har sagt: »Många amerikanare och européer, som göra affärer ute i Asien, lefva såsom 'den förlorade sonen', innan han besinnade sig.»

Må vi minnas de ord, lord Cromer nyligen yttrade vid öppnandet af den nya egyptiska järnvägen: »Denna väg är öppnad för köpmannen, forskaren och människovännen. Men den är äfven öppen för ockraren och rusdrycksförsäljaren.» Representanter för de sistnämnda kategorierna äro mer synliga i fjärran Östern än de förra.

Skola vi lämna Kinas bildbara millioner att fostras af gudlösa eller af gudfruktiga européer?

Men vi hafva en ännu djupare bevekelsegrund för missionsarbetet. Kinas religioner ha ej förmått afhjälpa den moraliska och andliga nöden bland folket. Dyrkan af förfäderna har gjort de lefvande till slafvar under de döda. Fruktan för andar är mycket stor i detta land. Vi äro icke de, som fördöma allt i Kinas religioner. Det finns många sanningar i Konfucii lära, i buddhismen och taoismen, men hvad vi vilja ha fastslaget, är, att det i dessa religionssystem icke finnes en enda väsentlig sanning, som icke på ett fullkomligare sätt är framställd i kristendomen.

Vi vilja äfven framhålla, att det finns många tydliga brister i Österlandets religioner. Någon har sagt, att de uttrycka människans sökande efter Gud. Men de framställa icke den andra sidan — Guds sökande efter människor. Dessa religioner hafva ingen nådens tron, där förlåtelse bjudes. En kristen kines uttryckte en gång detta genom en allegorisk framställning. »Jag hade störtat ned», sade han, »i en djup håla, fylld af dy, och ropade därifrån på hjälp. Konfucius kom till randen af bråddjupet och frågade, hvem det var, som begärde hjälp. På mitt utrop: 'Jag är din lärjunge, Konfucius, hjälp mig upp!', svarade han: 'Om du hade följt min lära, skulle du ej ha fallit ned här'! Och därpå gick han vidare. — Sedan kom Buddha, blickade ned i afgrunden och frågade, hvem det var, som ville ha hjälp. På mitt svar: 'Jag är din lärjunge, o, Buddha, hjälp mig!' svarade han: 'Intala dig själf, att du icke är därnere i mörkret! Låt ditt medvetande gå upp i Nirvana' (Intet)! Så kom en tredje man. Hos honom fanns intet kallt tillrättavisande och näpsande. Han steg ned till mig, där jag låg i dyn, och tog mig kärleksfullt i sina armar. När han lyfte upp mig, såg jag märken efter spikar i hans händer och fötter och märke efter ett spjut i hans sida. Sedan den stunden hafva vi alltid vandrat tillsammans.»

Har Jesus Kristus gjort det krokiga i ditt lif rakt? Har han gjort de ojämna platserna jämna? Har han gjort det bittra ljufligt? Har han gifvit dig seger öfver frestelser och synd? Då bör du förkunna denne Kristus för dessa millioner i Kina, hvilka äfven äro frestade, och behöfva kraft till seger.

Slutligen vilja vi framhålla en ännu djupare bevekelsegrund för missionen: *Jesu Kristi sista befallning.*

År 1877 ställde missionärerna i Shanghai en vädjan till de troende i hemlanden att under den innevarande mansåldern söka Kinas befrielse från syndens träldom. Kina är ännu ej evangeliseradt. Men det skulle hafva varit det, om vi hade varit lika hörsamma vår Herre och Mästare, som jordiska soldater äro sin öfverhet lydiga, om den hvite mannen hade visat samma intresse för folkens andliga utveckling som för vinnande af kommersiella och politiska fördelar. I april 1900 flög det meddelandet ut öfver världen, att man hade funnit guld i Alaska. Inom två veckor voro 5 tusen män på väg till detta land. Inom fyra veckor hade ytterligare 7 tusen löst biljett för resan. Tolf tusen personer således, beredda att kämpa mot kölden i det arktiska landet blott på grund af sin kärlek till guldet!

Vi hafva för närvarande 3 tusen kristna missionärer i Kina såsom frukt af vår kärlek till och vår lydnad mot Kristus.

Låtom oss nu först se på honom, som led för oss, och sedan skåda ut öfver det väldiga kejsardömet, ihågkommande sångens ord:

»Ämnet till ett välde här
Är bildbart än och varmt.
Kaos af en mäktig värld
Går öfver i gestalt.»

Skall detta kejsardöme antaga anti-kristlig gestalt? Eller skall Jesus Kristus bli konung öfver det nya Kina? Gud hjälpe oss att vara trogna i våra förböner och i våra ansträngningar för Kinas evangelisering!

Inbjudan till Konungs-sonens bröllop.

»Gån ut på vägar och gärden» — »och kallen till bröllopet alla, som I finnen», så ljuder ännu i dag till oss vår himmelske Konungs befallning. Och huru många tillfällen erbjuda sig icke för ett Herrens sändebud att ställa sig denna befallning bokstafligen till efterrättelse! Åtminstone har missionären ute i hednaland på sina fotvandringar och landsvägsresor rika tillfällen att så ut ordets ädla säd, att inbjuda till Konungs-sonens bröllop.

Det är en af dessa härliga höstdagar i norra Kina; himlen är molnfri, luften hög och ren, och solen lyser så strålande och vänligt ned på vandraren. Vi äro tidigt ute i dag. Vårt mål är en köping, belägen på en half mils afstånd från missionsstationen. Till frukosten vilja vi åter vara hemma, och därför påskynda vi våra steg. En stund få vi ostörda vandra fram efter landsvägen; vi begagna oss häraf för att »sjunga i nåden till Herrens ära i våra hjärtan», instämmande i den stora lofsång, som från skapelsen i den arla morgonstunden stiger upp till Skaparen. Länge få vi dock icke ensamma fortsätta vår vandring; det blir lif och rörelse på vägen. Vi möta några landtbor, som med tillhjälp af ok bära sina tunga bördor. Vänligt hälsa vi dem med ett: »Hvarthän?» »På väg till staden», ljuder svaret. »Hvad bär ni i korgarna?» fortsätta vi att fråga. »Frukt, som skall säljas», blir svaret, sedan de redan hunnit förbi oss. Därefter möta vi några män, hvilka skjuta framför sig en skottkärra; vi tilltala dem med några vänliga ord; de hälsa tillbaka men hafva icke tid att stanna. Så hinna vi upp tvenne personer, som vandra fram efter vägen. »I ären ute tidigt i dag; hvarthän gäller vandringen?» — med dessa ord inleda vi samtalet. Snart få vi tillfälle att med dem tala om »vägen, sanningen och lifvet». Och så få dessa fattiga hedningar, som aldrig förr hört något om den sanna vägen till himmelen — frälsningsvägen, som Herren Jesus beredt — nu för första gången höra evangelii glada budskap. Under bön till Gud, att han själf måtte välsigna det utsådda ordet, skynda vi så vidare. En ensam vandrare går framför oss; i våra hjärtan ropa vi till Herren, att han i nåd ville använda oss att äfven till denna själ framföra frälsningens budskap. Åter få vi ett tillfälle att inbjuda till Konungs-sonens bröllop, att så ut ordets ädla säd, och sedan lämna vi vår vandringsman i förvissning om att korsets evangelium är en kraft till frälsning.

Just som vi nå fram till vårt mål, den förut nämnda köpingen, möter oss en gammal man. Med ett: »Hvarthän?» — hälsa vi honom. »På väg till staden», blir svaret. »Eder höga ålder?» — fråga vi vidare. »Jag är blott ett barn», svarar den gamle, »endast 80 år.» »I sanning en hög ålder och så goda kroppskrafter!» — utropa vi. Efter en stunds samtal fortsätter den åldrige vandraren sin väg, och vi träda in i köpingen. Vårt besök gäller telegrafstationen, belägen i ett gammalt tempel, som äfven får tjänstgöra som kasern för en liten kavalleriafdelning, garnisonerad på platsen. Telegraftjänstemannen är ännu icke uppstigen, och under det vi vänta på att han skall väckas, blifva mornad och påklädd, hafva vi god tid att slå oss i samspråk med soldaterna, hvilka på alla sidor omringa oss. Snart är samtalet i full gång. Den ena frågan aflöser den andra. Det frågas om vidt skilda saker, och stundom äro frågorna rätt naiva; men på allt måste vi svara helt tålmodigt och vänligt. Så blir det vår tur att taga till ordet. Nu få de först höra en liten biografi öfver sig själfva och människan i allmänhet, att hon i sig själf är en fattig syndare, vare sig hon är född långt borta i Västerlandet eller ute i Kina eller på någon annan plats af jordklotet. Så söka vi klargöra för våra åhörare, hvad synd är samt visa människans vanmakt i kampen mot synden och i följd häraf hennes fördömelse Sedan frambäres det glada budskapet om Frälsaren, Herren Jesus Kristus, som gifvit sitt lif till en lösen för världens synder, och som beredt oss en möjlighet till frälsning och återförening med Gud. Vårt ärende är utfördt, vi begifva oss på hemvägen; men vi hafva icke hunnit långt, förrän en ung man hinner upp oss och inleder ett samtal. Hans mor är opierökerska men önskar afvänja sig från opiebegäret, och sonen frågar nu oss till råds. Under det vi besvara hans frågor, få vi tillfälle att hänvisa honom till den store läkaren, som icke allenast förmår bota kroppens sjukdomar, utan ock kan hela själens krankheter.

Under hemvägen hafva vi att passera en liten bro; vi sätta oss ned vid densamma och gifva oss därvid i samtal med några herdar, hvilka valla sin fårhjord i närheten. Så få vi berätta om »den gode herden, som låter sitt lif för fåren». »Jag tror ock på Herren Jesus», säger den ene af herdarne. Därefter omtalar han för oss, att han där och där hört evangelium, samt att han gjort bekantskap med den och den utländske pastorn. Efter en stunds samtal lämna vi honom med uppmaning att genom Herrens nåd lefva i enlighet med det ljus, han fått, och att icke sätta det under skäppan.

* * *

Två vandrare gå framför oss på vägen; i våra hjärtan ropa vi till Herren, att han genom oss äfven till dem ville framföra inbjudningen till Konungs-sonens bröllop. Snart hinna vi upp dem. Sedan de sedvanliga artighets- och inledningsfraserna yttrats, frågar den ene af männen, om vi hafva någon medicin att gifva honom för hans sjuka hustru. Någon sådan hafva vi icke, men vi gifva honom några medicinska råd och hänvisa honom sedan till den store läkaren, som kommit »för att läka de i hjärtat förkrossade, till att förkunna de fångna frihet och de blinda syn, till att försätta de sönderslagna i frihet, till att predika ett behagligt Herrens år».

»Likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och vänder icke tillbaka dit, utan fuktar jorden och gör henne fruktbar och bärande och gifver säd till att så och bröd till att äta, så skall ock mitt ord vara, som utgår ifrån min mun. Det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt, utan göra hvad mig täckes och hafva framgång i det, hvartill jag utsänder det. Ty med glädje skolen I utgå och med frid skolen I varda ledsagade.» Es. 55: 10—12.

Andrew Ericsson.

Honanfu d. 22 maj 1906.

Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken!

En längre tid har det varit ganska oroligt här i Honanfu, och de vildaste rykten hafva varit i omlopp bland folket. Tid efter annan hafva de utfäst en dag, då de skulle komma och ställa till upplopp, men Herren har gjort deras anslag om intet. En långvarig torka och utsikt till en ej synnerligen god skörd har nog bidragit till oron i sinnena, och boxarledare hafva funnit en beredd jordmån. För närvarande tyckes dock allt vara lugnt och stilla här. Hveteskörden stundar, människorna få då brådtom och något annat att tänka på för en liten tid.

I början af maj afslutades skolorna i Honanfu, och dagen därpå gjorde vi oss i ordning att fara till Yungning, där det så kallade »stormötet» var utsatt till följande söndag. Alla skolflickorna från Yungning, hvar och en med sin lilla packning, och ett par mindre gossar, som följt med sina äldre systrar, stufvades in i tvenne stora tvåhjuliga kärror med ett tak af väf till skydd mot solen samt dragna af tre mulåsnor hvardera. Husmödrarna för goss- och flickskolan, Chang- och Utasao voro äfven med samt bibelkvinnan Matasao. Den enögde Chö, flickskolans lärare och en riktig hedersman, eskorterade sällskapet Allt gick väl. Vi hade det härligaste sommarväder, och naturen stod liksom i högtidsskrud. Visserligen väckte vi ej så liten uppmärksamhet, i synnerhet på värdshusen, där vi togo in. Men vi fingo därigenom tillfälle att tala om Jesus och frälsningens evangelium med en mängd kvinnor, som samlades. Vid framkomsten mottogos vi af evangelisten Chang och hans hustru, hvilka jämte diakonerna förberedt och ordnat allt för mötet. Följande dag anlände herr och fru Blom med de äldre skolgossarne, och småningom samlades mötesbesökare från när och fjärran.

Mötet inleddes med predikan af herr Blom, och därpå pröfvades dopkandidaterna, af hvilka två män och en kvinna antogos. Söndagsmorgonen samlades vi kl. 7 till bönemöte; sedan fortsattes under hela dagen med predikan, och på kvällen afslutades med ett vittnesbördsmöte, som var mycket lifligt, och i hvilket både bröder och systrar deltogo. Dopet ägde rum följande morgon. Kl. 8 voro vi nere vid floden. Äfven många utomstående kommo tillstädes, men alla åsågo den högtidliga akten under tystnad. Sedan vi återkommit till vår samlingslokal, hälsades de nydöpta välkomna af församlingsmedlemmarna, och Herrens nattvard firades. Ännu återstod församlingsmötet, då ännu en diakon valdes, och de frivilliga predikoturerna bestämdes. Regelbunden gudstjänst hålles på 7 platser i distriktet, och för att uppmuntra och hjälpa de troende gå de två äldste, diakonerna och två andra bröder 3:dje söndagen i hvarje månad ut till hvar sin af dessa byar, hvarvid de leda söndagens möten. Detta innebär ej så litet, när man tänker på att de hafva att gå 2 à 3 sv. mil fram och tillbaka, och att de göra detta alldeles frivilligt och utan ersättning.

Mötet i Yungning var talrikare besökt än något föregående; kärlekens och fridens ande var rådande, och vi förnummo, att Herren var ibland oss.

Från Yungning hade jag tänkt resa till Stålhammars i Nienchï för att få vara med på deras stormöte, men vi blefvo denna gång kvarhållna längre, än vi önskade, ty just som vi skulle fara, fingo vi höra, att stadsportarne blifvit stängda, och fingo vi en hälsning från mandarinen, att det ej var rådligt att resa. En skara missnöjda och upproriska byinvånare gjorde samma dag ett anfall mot staden. Gud frälste oss ur en öfverhängande lifsfara. Ja, vi fingo i sanning erfara, att »vår Gud förmår rädda oss», när det så täckes honom.

Under sorger och strid,
Har jag glädje och frid;
I min nöd jag hos Jesus får ro.
Komma faror och död,
Dock det har ingen nöd,
Ty i Jesus jag äger min ro.

Grunden till sommarhemmet* på Chikongshan lades redan förra året, men till följd af de närvarande oroliga förhållandena i Kina har fullbordandet af byggnaden blifvit fördröjdt. Vi hoppas dock, att det skall bli färdigt nu i sommar. Det innehåller 8 rum och en särskild köksbyggnad bredvid, har ett vackert, friskt läge och härlig utsikt. Må detta lilla hem blifva till vederkvickelse och glädje för mången trött arbetare!

Mitt folk skall bo på fridens mark, i trygga boningar och lugna hyddor.

I Jesus tillgifna
Ebba Burén.

Yuncheng d. 5 april 1906.

— — — I en by, som heter Reu-liu, ungefär 1 mil härifrån, ha de troende riktigt vaknat upp till nytt lif. En ung man där, Kong, som döptes i höstas, är mycket nitisk och varm för själar. Innan han kom till tro på Gud, kunde han ej alls läsa; nu läser han nästan

* Ett hem, som frk. B. på egen bekostnad låter uppföra i en bergstrakt i södra Honan.

hvad som helst i sitt nya testamente (och detta innehåller flera tusen skriftecken!). Han har ock läst en del af det Gamla test. Denne man har fått vara ett medel i Herrens hand att intressera andra unge män, som han hvarje kväll läser, beder och sjunger med. Själf kom han till tro på Gud genom en kvinna, Iang-ta-sao, som, då hans lilla gosse var sjuk, bad för honom och blef bönhörd. När Kong först blef omvänd, mötte honom många motgångar — hans hustru dog, och ett par kreatur dogo. Allt skylldes på att han lämnat sina afgudar. Af de sina i hemmet, sin far och en äldre bror, fick han ock lida mycket. Ofta, när han bad Gud välsigna maten, fick han t. ex. ett slag för pannan. Nu är allt förändradt. Hans far och mor komma med på mötena för att lära, och hans bror, som var opierökare, har lämnat hemmet. Men dennes son, en gosse på 16—17 år, ville ej följa sin far utan är kvar hos sin farbror och är så ifrig att lära läsa. Alla i byn tala godt om Kong. Först, när han blef omvänd, förföljdes han, men nu har han genom sin goda umgängelse vunnit sina motståndare. En söndagsmorgon, då jag var på besök i byn, och vi skulle ha ett möte, syntes icke Kong till, och han brukade annars vara bland de första. Jag frågade efter honom och fick till svar: »Kong är och stiftar frid; det har varit slagsmål här strax intill». »Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn.»

Vid nämnda tillfälle samlades mellan 20—30 personer, och vi fingo riktigt förnimma Herrens närvaro. På kvällen samlades vi till det tredje mötet för dagen. Vi sutto då ute på gården i månskenet och sjöngo Herrens lof. Det blef så stort för mig, att dessa, som fordom voro fjärran, nu kommit nära genom Kristi blod, och att de i stället för att låna sig till dåligt tal och skämt nu glädjas att få sjunga Lammets lof. — — —

Den dag, jag skulle resa hem, var det meningen, att vi skulle ha besökt en by 12 li härifrån. Kong skulle då skjutsa och på samma gång vittna om Herren i byn. Men samma dag blef det en sådan svår sandstorm, att jag aldrig sett något liknande. Det var såsom skymning midt på dagen. Luften var uppfylld af sand och salt (det senare från Saltsjön).

En lång tid ha vi ropat till Herren om regn. Folket fruktade hungersnöd. I dag hörde Herren våra rop och sände en hel dags regn. Vi prisa och lofva honom.

Eleverna i evangelistskolan äro snälla. De taga morgon- eller aftonbönen i tur. Särskildt ett par af dem äro riktigt begåfvade och tala med kraft.

En kärlekens varma hälsning till missionens vänner.

I Herren tillgifna
Augusta Berg.

»Men Guds ord växte och utbredde sig.»

Trots allt, hvad fienden gjort för att hindra Guds rikes utbredande, har detta ändå växt med oemotståndlig makt, och hans onda planer ha ofta fått tjäna snarare till befrämjande än till hinder för detsamma. Några små drag från arbetet härute i Honanfu torde i någon mån bära vittnesbörd därom.

En f. d. militärmandarin, som ibland brukat besöka våra söndagsgudstjänster, och som synes vara påverkad af sanningens ord, sade helt nyligen: »Många onda rykten och beskyllningar äro i omlopp mot er, utländingar, såväl här i staden som ute på landsbygden, och jag får ofta höra, att jag är en af dem, som börjat följa eder, men trots allt detta tänker jag dock ej upphöra att gå hit utan tvärtom komma oftare, än jag gjort förut.»

En dag kom en gammal man hit från en by, som ligger något öfver tre mil härifrån. Han hade burit med sig sin bäddsäck och önskade få stanna ett par dagar. Hemma i sin by hade han på något sätt erhållit en evangelisk bok, som han läst och funnit innehålla »en god lära». Men på samma gång hade han ock hört ryktet förtälja, att de där utländingarna, som spridde denna lära, vore mycket dåliga människor, som bara förvillade enfaldigt folk och endast kommit till Kina i afsikt att förtjäna pengar m. m. Att dåliga människor kunna sprida en god lära, var ändå något, som han ej kunde få att gå ihop, hvarför han beslöt att gå in till »Fu-staden» för att själf se och höra, huru härmed förhölle sig. Han kom, såg och hörde. Under de två dagar, han vistades här, var han ifrig att lyssna till budskapet om Guds frälsningsråd, och då han sedan vände om hem, köpte han flera böcker för att närmare rannsaka om denna väg. Vi bedja Herren öppna denne mans hjärta, att han fullt må fatta frälsningen genom Kristus och få nåd att bli ett ljus i sin by för att leda andra in i Guds sanning.

Evangelisten Kong besökte nyligen en stad, Songhsien, som ligger inom vårt distrikt, men hvarest mycket litet arbete ännu kunnat utföras till följd af brist på personliga krafter. Skriftdelar och andra evangeliska böcker och traktater ha dock blifvit spridda, hvarigenom begär efter sanningen väckts hos åtskilliga. Då Kong nu var därute, fann han sju eller åtta allvarliga sökare i de kringliggande byarna. Där funnos ock några, som tillbådo »Jesus, Guds son,» på samma gång och på samma sätt som de tillbådo några af sina hedniska gudomligheter. Ehuru dessa ännu ej lärt sig förstå, att »Kristus icke förlikar sig med Belial, och att Guds tempel icke kan stå tillsammans med afgudar», så visar det nämnda, att de söka något bättre, än hvad de äga. Såsom en gång kvinnan vid Jakobs brunn bad Jesus om det lefvande vattnet och fick det, ehuru hon ej förstod, hvad hon bad om, så skola förvisso också dessa finna den Frälsare, som de börjat tillbedja utan att känna.

»Ett krossadt rör skall han icke sönderbryta, och en rykande veke skall han icke utsläcka, till dess han har fört domen till seger, och på hans namn skola hedningarna hoppas.»

Rikard Andersson.

I Ev. Fost.-Stiftelsens jubileumsskrift,

som innehåller en framställning af stiftelsens uppkomst samt hennes utveckling såväl på den inre som den yttre missionens områden, lämnas många intressanta och lärorika meddelanden.

Ett glädjande bevis på huru missuppfattningar af missionen kunna rättas, lämnar följande skildring från ostafrikanska fältet:

»Hvad beträffar missionens ställning till här härskande

öfverhet, den italienska, så är det en glädje att konstatera den aktning och det erkännande, som missionen så småningom tillvunnit sig. Man måste också här som öfverallt vara fullständigt blind, om man i längden skall kunna undgå att se det välsignelserika inflytande, som äfven i yttre, materiellt afseende härflyter ur missionen. Denna banar nämligen alltid väg för kulturen. Det är blott underligt, att ofta så lång tid skall behöfva åtgå, innan vederbörandes ögon öppnas för missionens materiella betydelse för folken. Hvilka fördomar ha ej också våra bröder å de nu berörda fälten i detta stycke haft att öfvervinna! När den n. v. guvernören öfver Eritrea för första gången (1891) såsom medlem af en kommission kom i beröring med vår mission, intog han genast en afgjordt fientlig ställning till densamma. I ett arbete öfver kolonien uttalar han sig ock ogillande öfver den katolska missionen. 'Katoliken är emellertid', säger han, 'lugn (såsom missionär) och lämnar de infödde i fred. Protestanterna däremot äro oroliga, och med den nordiska rasens hårdnackade och febrila ifver krypa de in i hyddornas mest mörka vrår och in i familjernas allra heligaste rum. De suga sig fast, de plåga, de lista sig fast för att ej släppa sitt tag; de äro vägglöss och blodiglar på samma gång.' — Helt nyligen har samme man, Martini, som så uttalat sig om våra bröders arbete, aflagt ett längre besök vid Gelebs missionsstation och därvid såsom guvernör betygat sitt erkännande af samma arbete. Han yttrade därvid bland annat: 'Då jag 1891 kom ut till kolonien som medlem af en kommission, trodde jag, att missionen och då äfven den svenska vore till skada för regeringen; ity att den genom sin verksamhet skulle komma att uppväcka rörelser, som Abessinien skulle kunna använda att därigenom tillfoga kolonien någon rubbning. Nu har jag under tiden, särskildt sedan jag kom andra gången (som guvernör), sett och betraktat edert arbete och funnit det vara ett godt inlägg till ett steg framåt på civilisationens väg. I Asmara har jag sett och hört om goda element från svenska missionen, hvilka rekommendera densamma. Arbetet här i Geleb har gått framåt och har ett godt inflytande på folket. Min farhåga var alltså onödig och ogrundad. Jag ser, att missionen tvärtom är till stor nytta för Eritreas koloni och dess folk. Dess arbete för folket och för språken bör därför understödjas, och ger jag därför med glädje ett tusen frs för tryckning af inhemsk litteratur på tigré. Jag har i min bok (om kolonien) skrifvit onda ord om svenska missionen. Men dessa kommer jag att offentligen i skrift ändra. Jag har ock, sedan jag funnit svenska missionen vara annorlunda, än jag beskrifvit den, redan förut ändrat taktik mot eder mission och vill understödja densamma.'»

Vi vilja äfven anföra några ord ur skildringen af missionen i Indien.

»Såsom ett sammanfattande slutomdöme om Stiftelsens indiska mission citera vi ett uttalande af en tysk missionskännare. Han säger: 'Denna svenska mission hör icke till de stora missionerna i detta vidsträckta land med dess många millioner invånare och talrika språk. — — — Men trots detta är det ett arbete, bakom hvilket det ligger mycken tro, mycken kärlek, mycket tålamod, mycken bön, mycken uppoffring. Många ha här utgifvit sitt lif; andra ha med bruten hälsa måst lämna arbetsfältet. — — — Svåra tider har den måst genomgå, men ur dessa har välsignelsen växt fram, och med tack til Gud får den glädjas häröfver. Det är ej minst detta förhållande, som ådagalägger, huru Indiens uråldriga hedendom förlorar tum efter tum af sitt område, och hur evangelium, såväl med hänsyn till antalet vunna som sina verkningar i Indiens åskådning och lif i det hela, tränger framåt.' Ja, det är detta, vi framför allt ha att glädjas åt — icke att de framskapade församlingarna nått det ideala målet: det ha de långt ifrån gjort; — men däråt att *lifvets krafter* äro verksamma inom dessa församlingar, att inom dem bor den heliga surdegskraft, som skall bryta hinduens högmod, gondens slöhet och muhammedanens fanatism. Tack vare denna evighetskraft är det dessa ringa församlingar, som framtiden tillhör. De äro en lefvande säd för kommande skördar.»

Familjenotiser.

D. 5 maj vigdes i Yuncheng missionär *Hugo Linder* och fröken *Mary Bordson*.

Strödda meddelanden från fältet.

Missionär *Rikard Andersson* var i slutet af mars så pass återställd efter sitt svåra benbrott, att han kunde återvända till Honanfu. Han hade då varit jämt 3 månader i Yuncheng.

* * *

Vår syster *Emma Andersson* väntades i slutet af maj till Yuncheng.

* * *

Kvartalsberättelser

för första kvartalet af innevarande år ha nu ingått från de olika stationerna, och innehålla de många uppmuntrande meddelanden. Tyvärr medgifver oss dock icke utrymmet mer än att lämna en kort öfversikt öfver det hela. (För Honanfu redogjordes i föreg. nummer, hvarför denna station nu förbigås.)

Bibelkurser, dels för män, dels för kvinnor, ha hållits i Yuncheng, i Ishidistriktet, i Hancheng, i Haichow och på ett par platser inom Tungchowdistriktet.

Evangelistskolan i Yuncheng har haft 7 elever.

Gosskola har hållits i Ishi, i Hancheng, i Puchow och Sinan Hsien med ett ungefärligt antal af 75 elever.

Om skolan i Hancheng skrifver missionär Bergling: »Sedan vi nu fått en lokal, för hvilken vi ej mer behöfva blygas och en ny lärd och samvetsgrann lärare, har elevantalet ökats till 17—18 inackorderade. Därjämte deltaga 5—10, som bo i sina hem, endast i mina lektioner på e. m., däribland några studenter, ett par fil. kandidater och tvenne mandarinsöner.»

Flickskola har hållits i Yuncheng, Puchow och Tungchow.

Det i Hancheng öppnade *läsrummet* med *bibliotek* har flitigt användts. I synnerhet sedan 4 kinesiska tidningar tillhandahållas de besökande, ha flere af stadens ämbetsmän, lärare och annars högt uppsatta personer börjat infinna sig. Men de icke blott studera dessa tidningar utan låna äfven böcker med sig hem.

Opieasylverksamhet har, som det synes, med stor framgång bedrifvits på flere af stationerna: i Ishidistriktet på utstationerna Chang-chuang och Suen-chuang med tillsammans 35 patienter; i Hancheng med 14, i Sinan Hsien och ett par i trakten liggande utstationer med sammanlagdt 30 patienter. Från Haichow och Tungchow, där också asyler finnas, har antalet vårdade icke uppgifvits.

En ganska omfattande *sjukvård* har dessutom lämnats på alla stationerna.

Tillståndet inom församlingarna har på det hela varit godt, i det att frid och endräkt fått råda. Särskildt omtalar missionär Hahne med stor glädje, att en bättre ande börjat göra sig gällande bland de troende inom Ishidistriktet.

Täta predikoresor och *marknadsbesök* ha gjorts af bröderna och de infödda evangelisterna, liksom ock regelbundna predikostunder uppehållits på stationerna. Dessa möten ha i regel varit väl besökta. Och icke sällan visa sig numera predikolokalerna vara för små. Särskildt omtalar br. Tjäder, att kapellet i Haichow vid olika tillfällen icke kunnat rymma alla, som velat höra ordet förkunnas.

Flitiga husbesök hafva gjorts af systrarna och deras infödda bibelkvinnor.

Sökarnes antal var under det första kvartalet på de flesta stationerna ganska stort.

Från skilda håll.

I *Sydafrika* synes ställningen blifva allt allvarsammare. Enligt en nyligen ingången underrättelse hafva flere af *Svenska kyrkans missionärer* måst lämna sin station, Oscarsberg, och begifva sig till Dundee, där trupper äro förlagda, som kunna skydda de hvita, och därifrån det äfven finnes järnväg. Zuluerna rusta sig litet hvarstädes, och äfven om upphetsningen i sinnena gäller regeringen på grund af den ökade skattebördan, och icke missionärerna, är det ovisst, om dessa skonades, ifall krig utbröte. Många af de hedniska zuluerna äro ju ännu i hög grad fientligt sinnade mot de kristna.

Må vi genom våra förböner bilda en stark mur kring äfven dessa våra trossyskon samt bedja Herren, att de svarta kristna i dessa trängselns tider må få mod att göra det rätta samt nåd att förtrösta på honom!

Obs.! Ändrade adresser.

Tillföljd af ändrade kommunikationer befordras postförsändelser till missionärerna snabbare, om de tillsvidare sändas enligt nedanstående adresser:

Honan.

C. och E. Blom.
A. Janzon.
E. Burén.
M. Ramsten.
O. Beinhoff.
R. Andersson.

Adress: Honanfu, *Hankow*. *Honan.*

M. Pettersson.
S. Engström.

Adress: Sinan, via *Hankow*, *Honanfu*. *Honan.*

G. Ad. och M. Stålhammar.

Adress: Nienchï, via *Hankow*, *Honanfu*. *Honan.*

Shansi.

A. och A. Berg.
Th. och S. Sandbegr.
F. Hallin.
E. Andersson.
A. och A. Hahne.
A. Forsberg.
Andrew Ericsson.
R. och D. Bergling.
N. Högman.
O. Ahlman.

Adress: Yuncheng, via *Hankow*, *Honanfu*. *Shansi.*

H. och H. Tjäder.
I. Andersson.
W. Wester.

Adress: Haichow via *Hankow*, *Honanfu*. *Shansi.*

F. Prytz.
M. Nylin.

Adress: Puchowfu, via *Hankow*, *Honanfu*. *Shansi.*

Shensi.

H. och M. Linder.
J. och I. Bölling.
Anna Eriksson.
J. Gustafsson.

Adress: Tungchowfu, via *Hankow*, *Honanfu*. *Shensi.*

Obs. Såsom förut utskrifves på hvarje bref: *N. China.*

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelse- och *böneämnen.* Se missionärernas bref, Strödda meddelanden samt Kvartalsberättelserna!

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.

11. Årg. 15 Augusti 1906. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

En kinesisk ung kvinna reser att hälsa på i sitt föräldrahem.

Innehåll:

Han har kommit. — Skolarbetet bland våra gossar. — Ett blad ur R. Berglings dagbok. — Brefafdelningen. — Den muhammedanska världen. — Strödda meddelanden. — Frukt utan att veta det. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Han har kommit.

Utdrag ur ett föredrag af *Fr. Hammarsten.*

Han har kommit och förkunnat evangelium om frid för eder, som voren fjärran, och för dem, som voro nära. Ef. 2: 17.

Det var en tid, då Jesus icke var kommen, då det ordet icke kunde sägas: »*Han har kommit*». Då sträckte sig Israel innerligt, troslängtande efter den dagen.

Så randades slutligen den dag, då Jesus kom. De första, som gingo ut med det budet: »Han har kommit», voro några herdar. De voro de första människor, som predikade evangelium. Evangelium fanns nämligen icke, säger Paulus, i det Gamla testamentet. Vi hafva fått evangelium först i det Nya. *Löftet* däremot fanns i det Gamla testamentet. Dessa herdar kunde säga: »Vi hafva sett, vi hafva hört». Därför dugde de att sprida det stora budskapet: »Han har kommit».

Atta dagar därefter står en Guds härold i templet, en representant för den lilla skara, som i Israel verkligen längtade efter förlossning. Och med Jesusbarnet i sin famn förkunnar också han denna sanning: »Han har kommit». Han kan förkunna detta budskap, därför att han har *erfarit,* hvad han förkunnar. »Mina ögon», säger han, »hafva *sett* din frälsning.»

En tid därefter stå några hedningar i Herodes furstesal. De äro omgifna af Israels skriftlärda. Hvilken besynnerlig samling! De förnämsta representanterna af folket borde ju ha vetat, att Messias var kommen. Men de veta intet. Däremot stå dessa hedningar och förkunna för dem, att han har kommit. Hvarför låter Gud en sådan evangelistskara träda fram i själfva Israel? Jo, dessa hedningar hade *sett* någonting. De kunde säga: »Vi hafva sett hans stjärna, och därför veta vi, att han är född».

En tid därefter står en man vid Jordans strand och förkunnar: »Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!» Hur kunde han veta det? Jo, säger han, »jag såg Anden komma ned öfver honom». Han har *sett,* och därför kan han vittna.

Blott ett par dagar därefter berättar en man för en annan: »Jag har funnit Messias». »Det är icke möjligt», får han till svar. Han inbjuder då sin vän: »Kom och se!» Denne kommer och ser. Så berättar vän för vän, broder för broder: »Han har kommit. Vi hafva sett honom». Och så samlar Herren bland dessa sin första lärjungeskara.

Sedermera, när Jesus kommer ut i Israel och vandrar omkring, huru utbreder sig icke ryktet om honom! Där är t. ex. en, som varit närvarande och sett, huru den lame i Kapernaum blifvit botad. Han kommer hem till de sina och säger: »Jag var där och där och fick se, hur en lam blef botad. Jag såg det själf». Så var det en stor skara lidande människor, som själfva fått erfara Herrens hjälp. De kunde i sanning säga: »Vi hafva sett, vi hafva vidrört, vi hafva kännt», och därför dugde de till vittnen. Därför kunde de bära omkring det budet: »Han har kommit.»

När Jesus slutligen dör, synes det, som om allt hopp är ute. Men det dröjer icke länge, förrän vi se skaran af vittnen på nytt gå ut. Och hvad är det nu, de hafva att förkunna? »Vi *sågo* honom», heter det, »Herren är sannerligen uppstånden». Just denna skara är det, som går ut i världen och förkunnar evangelium. Innan den store hednaaposteln Paulus kunde tillhöra denna skara, måste han gå igenom samma erfarenhet som de öfriga apostlarna. Han får möta Jesus på vägen till Damaskus. Och så kan äfven han såsom evangelisten Johannes säga: »Det vi hafva *hört,* det vi hafva *sett,* det förkunna vi för eder». Han hade erfarit, att Jesus var en *lefvande* Frälsare.

Och den sista boken i bibeln begynner ju med detta, att Herrens tjänare säger sig vilja förkunna för församlingen, hvad han har *sett* och *erfarit.*

Hvarför påpeka vi nu allt detta? Därför att om vi själfva hafva erfarit välsignelsen af att Jesus har kommit, om det för oss blifvit det allra dyrbaraste, det, hvarpå vi lefva, så är det också *vår* härliga och ljufliga kallelse att *bära ut* det budet, att människorna, hvar vi gå fram i lifvet, på oss måtte kunna läsa: »Han har kommit.» Det måste nämligen *synas* på en människa, att Jesus har kommit. Ja, vi som hafva sett Jesus, äro kallade att utgöra en liten skara af missionärer, som bära ut det glada budskapet, som skicka det vidare generation efter generation. Blott om vi hafva sett honom, hört honom, kännt honom, om vi hafva en personlig erfarenhet, duga vi att vara budbärare om denna stora och härliga sanning: »Han har kommit».

Om vi se på de budbärare, som omtalas i bibeln, finna vi, att de voro hvarandra mycket olika. Den ene var tagen härifrån, den andre därifrån. Men hos alla förefanns den förutsättningen, att de själfva upplefvat, hvad de förkunnade. Därför var icke heller deras vittnesbörd förgäfves.

Nu är *missionen* i första hand ingenting annat än att detta härliga bud bäres ut: »Han har kommit.» Det budet har skickats ut till Kina, till Afrika, till Indien, till Söderhafvets öar o. s. v. Och där de, som gått ut, haft en trosupplefvelse i sina hjärtan af den sanning, de förkunnat, där har deras vittnesbörd burit frukt.

Låtom oss nu höra, hvad Jesus själf säger om syftet med sitt kommande.

»Människosonen», säger han, »har icke kommit för att låta tjäna sig utan för att tjäna och gifva sitt lif till lösen för många» (Mark. 10: 45). Han har kommit för att lösa oss ur syndens bojor, och han har gifvit sitt lif till en lösepenning för oss. Vi äro af honom köpta och därför icke längre våra egna. O, hvilket stort ord! Vi tillhöra honom, vi äro helt och hållet hans. Det är detta, som skall utgöra den drifvande kraften i hela vårt lif, att Jesus med sin tjänande kärlek ända in i korsets död — ty så långt tjänade han oss — har löst oss och frigjort oss, och att vi tillhöra honom. Det kan i missionen gå så, att man arbetar af pliktkänsla, men då är det icke, som det skall vara. Man

arbetade en gång för missionen i det glada barnasinnet, därför att man älskade Herren. Sedan har man sysslat med missionen många år, och man har samma uppfattning som från början, att det är så mycket, som är välsignadt, nyttigt och godt. Men själfva *glädjen* däröfver att Jesus köpt oss med sitt blod, och att man därför vill göra något för honom, den bor icke mer inom en så varm som en gång förr. För att få tillbaka den där innerliga glädjen, den där kärleksvärmen, måste man åter riktigt få syn på, *hvarför* Jesus har kommit. Då skall den gamla glädjen och värmen komma tillbaka och blifva den drifvande, bärande, uppehållande kraften i hela ens lif.

»Jag är kommen», säger Jesus vidare, »icke för att kalla rättfärdiga utan syndare» (Matt. 9: 13). »Människosonen är kommen för att uppsöka och frälsa det förtappade» (Luk. 19: 10). Ja, han gick omkring, kallade och lockade, alldeles som en herde går och lockar på fåren. På gatorna stod han och ropade, uppe i templets pelargång, på tempeltrappan, på vägar och stigar, vid sjöstränderna, i synagogan, i hemmen. Öfverallt gick han och lockade till sig människor. »Och», säger han, »mina får höra min röst». Den som var af sanningen, han kom, och den, som Fadern hade dragit till Sonen, han kom. Han gick och uppsökte, han letade noggrannare än en kvinna efter sin penning, trognare än en herde efter sitt får. Han sökte efter en enda, såsom om denna enda varit hans allt. Sådan se vi Jesus skildrad i Joh. 4 kap., där han sysselsätter sig med den samaritiska kvinnan, denna ensamma, fattiga, förlorade själ. Sådan se vi honom ock, där han sitter bland publikanerna och icke bryr sig om fariseernas knorr utan blott säger, att han är så glad öfver en enda syndare, som omvänder sig. Och när då denna enda blir *jag*, när det blir så: »Det är *mig*, han sökt efter», då får jag själf det sinnet, att jag vill söka, jag med, locka och ropa, jag med, leta, jag med. När man letar efter något, är det ju ofta så, att man säger till en annan: »Jag letar här, du kan leta där». *Vi* leta här *hemma*, våra *missionärer* leta *därute*, och så hjälpas vi åt. Hafva vi Jesu sinne, så sitta vi icke stilla och vänta, att de förlorade skola komma till oss, utan då gå vi omkring och taga reda på dem.

Till sist ännu ett ord af Jesus. »Jag är kommen», säger han, »på det att de skola hafva lif och hafva öfvernog». »Jag gifver dem evigt lif». Jesus är kommen för att *gifva*, icke för att *taga*. Så älskade Gud världen, att han *gaf*. Gud *gaf*, ***gaf*** Jesus åt världen till en frälsare. Ett härligt ord detta: Gud gaf! Och han gaf, som endast Gud kan gifva. När Jesus kom, heter det ock om honom: »Han *gaf* sitt lif, han *gaf* sig själf». Därför blir också det lif, han gaf, ett lif öfver nog. Hafva vi lärt känna den där saliga vägen till frälsning, att Gud gaf, hafva vi blifvit tomma käril, i hvilka han fått gifva, hvad han har att gifva, och hafva vi tagit emot rikligt af detta lif, då börjar det *flöda öfver*, då vill det ut. Det är lifvets natur, att det vill växa ut, att det vill tränga fram. Därför måste det alltid, när Jesus gifver lif, blifva *öfver nog* d. v. s. så mycket, att det kan dela med sig. Jag tror, att ingen människa i sanning har mottagit lif af Jesus, utan att hon kännt detta, att lifvet vill verka utåt. Det vill gifva sig själf till spillo. Ja, hafva vi själfva frälsats på den vägen, att Jesus gaf, då hafva vi begynnt känna saligheten af att gifva. Då känna vi, att det är den sanna, konungsliga vägen, det må vara, att det är våra ägodelar, som Herren pekar på och säger: »Jag behöfver dem», eller det är oss själfva, han behöfver. Och när man gifver, förlorar man ingenting. Lifvet minskas icke, genom att det gifves. Lukas säger i kap. 9: 25 ett ord, som är ett bland de märkvärdigaste, man kan läsa i skriften. Han talar om att *förlora* sig själf. Det kan en människa göra. Hon förlorar sig själf, om hon icke gifver ut sig själf. Om man i själfviskhet behåller det lif, man fått, så slocknar det. Men gifver man ut det, så *vinner* man det. Ja, först när vi gifva ut det, *hafva* vi det verkligen. Detta är sannt, så underligt det än låter. Gud gifve oss därför nåd att gå den härliga väg, som Jesus anvisar oss, så att vi gifva vårt och oss själfva, när Herren behöfver det! Amen.

Skolarbetet bland våra gossar.

»Kina reser sitt hufvud upp ur fördomarnas och konservatismens djupa sand, hvarunder det varit begrafvet i 4,000 år. Med förväntan vänder det sig mot Västern för att därifrån erhålla det bästa, Västern har att gifva. Skall Japan, dess granne i öster, svara med att gifva det materialismens stenar, eller skall den kristna kyrkan räcka Kina den ovärderliga gåfvan af lifvets bröd?»

Dessa ord, yttrade af en talare vid Central-Kinas Traktatsällskaps 30:e årsmöte, ljuda i mina öron, då jag nu går att för missionens och den allmänna upplysningens vänner hemma i Sverige framlägga behofvet af att kraftigt understödja våra gosskolor.

Helt visst är det för många bekant, hurusom ett kejserligt dekret afskaffat det uråldriga examensväsendet och påbjudit, att öfverallt i hela det stora riket skolor efter Västerns mönster skola upprättas.

Kina inser nu, att endast i den mån det genom bildning på alla områden kan mäta sig med öfriga nationer, kan det hafva hopp om att i framtiden erkännas som en stor nation. Stark är också kunskapstörsten, ifrig åtrån att få lära, hvad som förut föraktats. Den förändring i tänkesätt, som inträdt, är i sanning underbar.

Under de förflutna åren af vår missionsverksamhet har arbetet hufvudsakligast gått ut på att uppbygga en församling, men nu, sedan de döptas antal uppgår till öfver 400, och vid deras sida står en stor skara uti evangelium intresserade, har till det förra arbetet lagts ansvaret för deras barns *kristliga* uppfostran. Ej så, som skulle vi hittills helt och hållet hafva försummat densamma. Antalet barn i våra skolor är dock alldeles för ringa.

I flickskolorna undervisas omkring 60 barn och i våra gosskolor ett något större antal. Dessa skolor kunde och borde med lätthet fördubblas, ägde vi endast resurser.

»Daggryningarna» hafva godhetsfullt åtagit sig underhållet för de flesta af flickskolorna och därigenom befriat oss från en ganska tung finansiell börda.

Med våra gosskolor åter förhåller det sig annorlunda. De äro för sin existens och vidare utveckling beroende af hvad barnens föräldrar själfva kunna bidraga med och af de medel, som inflyta i den s. k. »skolfonden». Vi hafva för regel, att gossarna själfva bekosta sitt underhåll och sina böcker, men från denna regel måste undantag ofta göras. Somliga äro för fattiga att kunna betala något, andra betala en del, under det att återigen andra bekosta alla utgifterna. Men sedan tillkomma lärares och tjänares löner, uppvärmning och inredning af lokaler och hyra för desamma, i sådana fall att utrymme saknas på missionsstationen. Detta har haft till följd, att vi på somliga platser af brist på medel ej kunnat öppna skolor.

Vår tanke är, att missionens vänner med glädje skola omfatta förslaget *att i våra skolor underhålla en eller flera gossar.* Söndagsskolor och ungdomsföreningar kunde ju ock ena sig härom.

Underhållet för hvarje gosse är beräknadt till 45 kronor pr år. *Men från dem, som ej kunna bidraga med så mycket, äro de minsta gåfvor till skolfonden välkomna.*

Vi vänta af hvarje gosse, äfven om hans underhåll bestrides på privat väg, att han skall betala, hvad han kan. De influtna medlen afse nämligen mer att fylla den brist, som ovillkorligen uppstår till följd af de i förhållande till omkostnadernas storlek alltför små inkomsterna.*

Som vårt hopp om den kristna församlingen i Kina till stor del är förbundet med ungdomen, vänta vi oss af arbetet bland de unga glädjande resultat, och det ju mer detta arbete uppbäres af förbön. Hvarje gosse, som erhåller en underhållare, göres naturligtvis af denne särskildt till föremål för förbön.

Om I ansen detta arbete värdt edert understöd, så visen det genom att underhålla en gosse i någon af skolorna eller genom att bidraga med en gåfva till skolfonden!

Till *Kommittéen för Svenska Missionen i Kina, Malmtorgsgatan 8, Stockholm,* äro namnen på våra gossar jämte uppgift om deras ålder inlämnade, och äga de vänner, som intressera sig för denna gren af verksamheten på missionsfältet: *att gifva Kinas ungdom en kristlig uppfostran,* att hänvända sig dit för erhållande af upplysning.

August Berg.

Ett blad ur R. Berglings dagbok.

Den 31 april 1906.

Tre arbetsamma dagar äro nu ändade, och därmed är ock vårt vårmissionsmöte öfver. Rätt många fläktar från ofvan ha vi under dessa dagar förnummit, Herren vare lof! Af församlingen voro 6 personer förordade till dop, en ringa och dock *värdefull* fångst. Tre voro män, intelligenta och hoppingifvande, 2 ur lärare- och köpmannaklassen. Tre voro kvinnor ur bondeståndet, varma, Gud hängifna själar.

Bröderna Bergs och Erikssons samt herr Chais och diakonen Taus predikningar innehöllo alla för tillfället väl valda lärdomar. På grund af dessa bröders hjälp och än mer på grund af församlingens blef detta möte det för mig minst ansträngande af alla likartade, som hittills hållits i Hancheng. Och dock öfversteg antalet *inbjudna,* som alla skulle mottagas, underhållas, härbergeras och bespisas, 120. Att tänka på och planera för alla gästernas olika behof har förr alltid varit uteslutande vår uppgift, såväl som att vidkännas alla omkostnaderna, en ingalunda lätt sak.

Det är väl värdt att anteckna sig till minnes den *beredvillighet, glädje, takt* och *skicklighet,* hvarmed *församlingen* denna gång åtog sig värdskapet. Visserligen kommo ett par af de ledande männen en tid före mötet till mig och bådo om besked rörande en del anordningar för gästerna, men jag svarade: »Då församlingen numer är den, som inbjuder och vidkännes omkostnaderna, så reden I eder nog utan mig i denna sak. Blott ett vill jag säga: ordnen allt i god tid och om möjligt så, att intet missnöje uppväckes!»

På vår lott kom alltså blott att uppsätta program för mötet, taga vår del däri, att förhöra dopkandidaterna och förrätta dop.

Dagen före mötets början funno vi som vanligt röda plakat uppklistrade utanför männens och kvinnornas gästrum, på kinesernas gårdar samt på asyl- och skolgårdarna. På dessa plakat fann man namnen på de tjänstgörande församlingsmedlemmarna samt uppgift om hvars och ens syssla. Följande titlar förekommo: gästemottagare, manliga och kvinnliga, för gästrum och kapell; uppsyningsmän för 5 gårdar; portvaktare; uppassare; städare; extra kockar; vattenbärare; uppköpare; kassaförvaltare m. m.

Alltför tidigt syntes oss en del församlingsmedlemmar anlända; men vi ville naturligtvis ej såra dem med att säga något härom. Snart funno vi dem emellertid sysselsatta med sopning, städning, skurning, dekorering af kapell och gästrum. I fönstren åt alla gårdarne uppklistrade de nytt hvitt och kulört papper, likaså i kapellet. På vår gård fann jag dem t. o. m. sysselsatta med att rifva papperet ur fönstren till våra egna rum, hvarvid jag ej kunde låta bli att utropa: »Hvad tagen I er för, bröder? Hållen I på att förstöra mina fönster?» »Ingen fara, pastor», blef det vänliga svaret, »vi vilja endast ge eder nytt och bättre papper».

När allt var färdigt, började högtiden med tack och bön. Med varmt tack och med bön afslutades den ock. Vi hade haft en ljuflig sammanvaro. Mig veterligt hördes icke *ett* missljud från början till slut.

Redan äro mötesdeltagarne skingrade, och äro räkenskaperna afslutade. Omkostnaderna för mötet belöpte sig till omkring 50 kronor. Härtill har jag gifvit 8 kr. för att ej komma i skuld för vårt folk, som dessa dagar spisat hos församlingen.

Gud ske lof för församlingens kärlek och för upplysta, pålitliga och beprövade medhjälpare!

Fastän arbetet stadigt växer, tyckes bördan bli lättare, och tilltaga glädjen och hoppet.

Gud förhärligas icke därigenom att vi äga hans gåfvor utan därigenom att vi utdela dem.

* Det ursprungligen till 45 kr. för hvarje gosse beräknade underhållet räcker numer ej på grund af de i Kina fördyrade lifsförnödenheterna m. m. *Red.*

Brefafdelningen

Nienchï den 15 maj 1906.

Kära missionsvänner!

Guds frid!

Stormötena på våra olika stationer här i Honan äro nu slut. Den 22 april hade vi stormöte i Sinan, och var det det bästa och talrikast besökta, som jag varit med om i denna stad. Detta berodde delvis på att evangelisten Ch'en under mars och april månader hade haft opieasyler, i hvilka 30 à 40 patienter blifvit afvanda från opium, och att många af dessa kommo till stormötet. Det torde ha varit öfver 100 deltagare, däribland representanter från alldeles nya byar inom distriktet. Å andra sidan var det några, hvilka förra året voro intresserade, som jag nu saknade. Broder Blom hade kommit från Honanfu för att närvara. Vi fingo glädjen genom dopet upptaga 3 män och 3 kvinnor i församlingen.

Efter stormötet återvände jag till Nienchï för att ett par dagar senare begifva mig ut på en predikoresa till Shancheo, en stad väster om Nienchï alldeles vid Gula floden. Jag hade hört, att den stora vårmarknaden där skulle äga rum på tisdagen, hvarför jag redan på lördagen begaf mig af, åtföljd af två bröder, som buro böcker och dragspel.

På lördagen var det stor torgdag i en köping 1 mil från Nienchï. Vi stannade därför på denna plats och predikade till halfva eftermiddagen. Söndagen voro vi stilla i Changmao, 4 mil från Nienchï. På förmiddagen hvilade vi, men hela eftermiddagen predikade vi på gatan. Folket i dessa trakter har ej hört Guds ord förr, hvarför ofantliga skaror samlades för att se och höra oss. Vi märkte strax, att vårt förråd af böcker var otillräckligt och voro, ledsamt nog, tvungna att spara för att hafva något kvar till marknaden i Shancheo. Folket var vänligt på alla sätt och bjöd oss komma tillbaka till nästa marknad. Liknande inbjudningar fingo vi för resten öfverallt inom detta distrikt. När vi hvilade oss vid värdshusen, talade man om för oss, att där och där skulle det nästa månad bli marknad, och då skulle vi ändtligen komma och predika för dem. Ja, om jag blott hade medel att underhålla en evangelist, skulle en begynnelse kunna göras med att sända ut Guds ord till Shancheodistriktet.

På måndagen tillryggalade vi de återstående 3 milen till Shancheo. Vi kommo fram vid middagstiden. På eftermiddagen ställde vi på torget midt i staden upp vårt lilla bord med Nya testamenten, evangelier och traktater, och snart fyllde en stor människomassa hela platsen för att betrakta oss. Vi predikade och sjöngo ända till kvällen, men det var svårt att få någon stillhet, ty alla tyckte det var så märkvärdigt, att en utländing hade kommit för att predika, att de knappt gåfvo sig ro att höra på.

Följande dag var marknadsdag. Landtfolk från de kringliggande bygderna strömmade då in i staden, så att alla gator myllrade af människor. Vi predikade hela dagen ända till kvällen. Det var blott ledsamt, att vi ej hade med oss ett större bokförråd.

På onsdagen var det också marknad men mycket mindre folk än tisdagen. Detta blef emellertid den roligaste dagen för oss, ty nu voro vi något bekanta. Åhörareskaran var visserligen mindre men mer allvarlig i sitt lyssnande. Flere köpte biblar och böcker och tycktes uppriktigt vilja söka efter sanningen. När kvällen kom, var hela bokförrådet slut. Det hade varit slut redan första dagen, om vi ej omsorgsfullt sparat. Det är nämligen ej blott fråga om att *sälja* böckerna utan att hafva dem som ett *vittnesbörd* för åhörarna. Många våga af någon anledning ej köpa en bok men passa på, medan de sitta eller stå rundt omkring oss, att läsa i något af evangelierna eller i någon traktat. Ack, I kära vänner hemma i Sverige, I ha'n ringa begrepp om den okunnighet, vidskepelse, misstänksamhet och motvilja mot allt sant och rent, som härska i kinesernas sinnen. Äfven deras ledare och lärare hafva sina hjärtan tilltäppta af synd, mörker och fiendskap mot allt, som kommer från Gud. För öfrigt är det ju så med alla människor, hvilka ännu ej lärt känna Jesus Kristus.

På torsdagen bröto vi upp från Shancheo, och på fredags morgonen var jag åter hemma. Må Herren gifva oss nåd att fortsätta med något slags arbete inom detta stora och mörka distrikt!

Den följande veckan beredde vi oss på vårt stormöte i Nienchï, det första, som hållits på denna plats. Vi samlades på lördagsmiddagen, och af våra vänner torde ett 60-tal hafva deltagit. Frid och stillhet rådde. På söndagsmorgonen förrättades dop, då 9 män upptogos i församlingen.

Många hälsningar sändas nu från min hustru. Vi äro alla friska och krya. Sommarvärmen börjar småningom komma; vi hafva dock här godt utrymme med stora gårdar och svala hus, så vi hoppas, att det ej skall blifva några svårigheter.

I all tillgifvenhet
G. A. Stålhammar.

* * *

Haichow den 15 maj 1906.

Till Sinims Lands läsare!

För närvarande pågår den sedvanliga, stora vårmarknaden här i staden. Likasom under flera föregående år är äfven i år det stora predikotältet uppslaget, hvari predikas dagligen från morgonen till aftonen under närmare en månads tid. Dessutom predikas äfven på en drogmarknad i en annan del af staden, enär det kommit ovanligt många predikanter till hjälp, däribland evangelistskolans i Yuncheng elever, några i sänder. Måtte trogna förböner ständigt uppsändas till vår himmelske Fader, både här och hemma, för alla de olika slagen af arbete! Det är i stort sedt endast ett sående och vattnande. Någon större inhöstning, som vi länge och ifrigt bedit om, ha vi ännu ej fått se eller vara med om. Men den skall komma. Vi äro förvissade därom. Det myckna, predikade ordet kan ej återkomma fåfängt.

I de olika predikokretsarna rundt om i distriktet se vi äfven, huru åhörarnas antal ständigt växer, så att på

flera ställen svårigheter uppstått, därför att samlingslokalerna äro för små. Vid sista stormötet lämnades ett godt exempel, i det att de troende själfva tecknade sig för icke mindre än omkring 75 täl (180 kr.), af hvilket belopp större delen är ämnad till bildande af en kapellbyggnadsfond.

Det har varit mycket uppmuntrande för oss att höra, huru Herren gått fram med sin Andes kraft på flera platser i gamla Sverige denna vinter. Vi tro, att detta skall medföra välsignelse äfven för oss och arbetet här ute. Herrens välsignelser räcka till för hela jorden, och hans kärlek vet ej af några gränser. Han låter sin sol uppgå öfver onda och goda och låter regna öfver rättfärdiga och orättfärdiga. O, att vi blefve mera lika vår Fader i detta och andra stycken! Det går så lätt för oss människor att älska, där något älskvärdt är. Men Gud ser ju dock till hjärtat, och om där finnes en uppriktig längtan att blifva Kristus mera lik, så skall och kan han välsigna ett sådant sinne, pris ske honom!

Eder i Herren tillgifne
Werner Wester.

* * *

Från vår syster *Maria Gilmer*, f. Harms, hafva vi mottagit ett bref, hvari hon meddelar mycket, som är glädjande från den trakt af Shansi, där hon numer har sin verksamhet.

Hon skrifver bl. a.:

Den 10 mars reste min man och jag ut till några af byarna i Hungtung- och Hocheodistrikten. Under dessa resor var det särskildt några saker, som gjorde intryck på oss. 1) Att så många kommo för att höra evangelium. 2) Det stora antalet af s. k. sökare. 3) Att så många troende finnas öfverallt i distrikten, äfven i de aflägsna byarna uppe bland bergen. 4) Att predikolokaler äro öppnade i så många af byarna, och att alla utgifter bestridas af de kristna själfva. 5) Att regelbundna möten hållas om kvällarna, något, som icke allenast är till hjälp för de troende, utan äfven är ett medel att nå utomstående. 6) Att så många infödda kristna predika evangelium utan att taga emot någon ersättning och sålunda bereda väg för Guds Andes verkande. 7) Att så flitiga förböner uppsändas för sådana kristna, som icke, såsom de borde, fröjda sig öfver gemenskapen med Gud, samt att män och kvinnor med gåfvan att undervisa måtte känna sig manade att meddela andra den kunskap, som är så nödvändig för en andlig tillväxt.

Vi voro glada att också få vara med om en konferens i Ho-cheo. Anden på mötena var mycket god, och vi tro, att många blefvo välsignade. Särskildt talades det om den Helige Andes person och verk. 51 personer döptes, däribland 13 skolflickor.

43 flickor undervisas f. n. i skolan. Antalet ökas för hvarje termin. De troende flickorna ha bildat en böneförening och samlas till bön hvarje middag. De förfärdiga också små arbeten, hvilka säljas. Inkomsten sändes till Indien. Bedjen, att dessa flickor, när de lämna skolan, må blifva missionärer i sina egna byar!

Med de varmaste hälsningar.

Eder i Herren
Maria L. Gilmer.

Den muhammedanska världen.*

Den muhammedanska världen sträcker sig från Kina till Västafrikas kust. I Kina är antalet af dem, som tillbedja i Muhammeds namn, så stort, att om de räckte hvarandra händerna, skulle de bilda en sammanhängande kedja ifrån Stilla oceanen till Atlantiska oceanen. I Afrika är hvar tredje människa en muselman och i Asien hvar sjunde. I Indien finnas öfver 62 millioner muhammedaner, i Birma 233 tusen och på Filippinerna under den amerikanska flaggan $^1/_4$ million.

Vi stå ansikte mot ansikte med ett öfverväldigande stort arbetsfält. Ett af de stora problem, som för kristendomen återstår att lösa i det 20:e århundradet, är muhammedanismen. I Asien och Afrika finnas sammanlagdt två hundra millioner muhammedaner, och deras religion har, som bekant, under århundraden utöfvats.

För närvarande gifvas emellertid såsom aldrig förr tillfällen för de kristna att arbeta inom den muhammedanska världen.

För det första på grund af den politiska söndringen. För en del år sedan var det muhammedanska väldet oerhördt stort. Nu äro 124 millioner under Storbrittaniens, Hollands och Frankrikes välde. Sultanen i Turkiet regerar för närvarande öfver endast 18 millioner muselmän.

För det andra på grund af de mångfaldiga olika språk, som talas af Islams bekännare. Många tro, att det arabiska språket talas af flertalet muselmän. Men så är ingalunda fallet. Blott 62 millioner tala arabiska, medan 100 millioner tala Kinas, Persiens m. fl länders språk. Om någon språklig enhet inom den muhammedanska världen kan man därför icke nu tala. Bibeln finnes öfversatt till långt flera af de språk, som talas af muselmän, än Koran. Hvad veta t. ex. de 20 millioner muhammedaner, som finnas i Kina, om den arabiska Koran? Huru mycket känna väl Indiens 62 millioner till den muhammedanska religionen? Vi hafva redan de vapen smidda, som vi behöfva i striden med Islam. Förutom att bibeln är öfversatt till nästan hvarje tungomål, som talas af muhammedaner, finnes en stor *kristlig litteratur* tillgänglig för Islams anhängare. För att nämna blott de arabiska och persiska språken hafva vi på dem öfversatta många kristna klassiska verk.

För det tredje har den förr så eniga muhammedanska världen börjat söndras inom sig själf. Många äro agnostiker, många famla i mörkret efter en ny religion, många hafva bildat särskilda sekter.

För omkring tio år sedan öfvervar jag en muhammedansk konferens i Bagdad. Där lästes Es. 40 och Joh. 15 kapitel, och där talades om, att en Messias vore att förvänta från Persien. Från när och fjärran hade deltagare infunnit sig till denna konferens. Deras oro, deras otillfredsställdhet, deras famlande efter något nytt, allt angaf, att underbara tillfällen yppat sig för evangelii utbredande i den muhammedanska världen.

För det fjärde är hvarje mer betydande muhammedansk förskansning i viss mån redan intagen af Jesus Kristus. Gå vi igenom en karta, skola vi finna, att hvarje österländsk stad på öfver 100,000 invånare redan är ett centrum för evangelisk verksamhet. Vi nämna här blott städer sådana som Calcutta, Konstantinopel, Bombay,

* Efter ett föredrag i New York af d:r S. M. Zwemer.

Lucknow, Damaskus, Smyrna, Bagdad, Fez, Beyrut o. s. v. Skola vi tänka, att detta är idel tillfälligheter? Är det icke mycket mer antagligt, att Gud i alla dessa städer, hvilka en gång utgjorde så fasta bålverk för muhammedanismen, skall genom sitt ord, som där både muntligt och skriftligt förkunnar den frälsande sanningen, genom missionens skolor, sjukhus o. s. v. vinna den muhammedanska världen för Jesus Kristus?

Men icke endast de stora städerna hafva öppnat sig för evangelii budbärare, vidsträckta, förut alldeles otillgängliga landsträckor hafva äfven stycke efter stycke börjat vinnas för Kristi rike. Icke om ett enda fält kan det emellertid sägas, att Kristi församling där begagnat sig af alla de tillfällen, som erbjudit sig att göra frälsningens väg känd.

Af hvad som sagts, framgår, att vi numer icke hafva rättighet att betrakta den muhammedanska världen, såsom hade den sina portar tillslutna. Frågan är blott, hvem som i den påbegynta striden skall segra. I Birma lär antalet muhammedanska bekännare under blott tio år ha ökats med 30 procent, och under de sista 20 åren har muhammedanismen allt mera utbredt sig öfver Sydafrika, t. o. m. inkräktat förut alldeles oberörda fält. Medan församlingen sofver, utsår ovännen ogräs. Hvad skola vi vidare säga om de stora områden i norra Indien, som ännu icke hafva en enda missionär?

De resultat, som hittills vunnits, böra f. ö. utgöra en kraftig sporre till förnyade ansträngningar. Bland muhammedanerna har, kan det sägas, frukten fullt motsvarat det nedlagda arbetet. Som förut nämnts, finnes bibeln öfversatt till nästan hvarje språk, som talas i den muhammedanska världen. Är icke detta ett stort resultat efter endast 50 års missionerande bland muhammedanerna? Det finnes icke ett enda muhammedanskt land, som icke har till kristendomen omvända, ja, martyrer för Jesus Kristus. På ön Sumatra finnas 16 tusen f. d. muhammedaner i ordnade kristna församlingar. I Turkiet och Egypten, där evangelium predikats i endast omkring 20 år, är det icke få muhammedaner, som blifvit döpta.

Bland muselmännen betyder det oändligt mycket mer att bekänna Kristus, än det gör t. ex. i Kongo eller bland hinduerna vid Ganges. Om de synliga resultaten därför icke äro lika stora som på andra missionsfält, äro de dock fulla af löften, ty hvarje muhammedan har inom sig stoff till en martyr. Den muhammedanska religionen kan också berömma sig af att vara bygd på öfvertygelsens grund.

Vi vilja ett ögonblick se på dem, som gått ut som banbrytare för att bringa evangelium till den muhammedanska världen, och som under detta arbete fått gifva sina lif. Bland dessa möter oss en Raymond Lull, som år 1315 på Afrikas kust vid en älder af 80 år, under det han predikade om Kristi kärlek, stenades till döds. Han följdes af dr Fauder, som i Indien troget arbetade på att åt muhammedanska läsare förskaffa en kristlig litteratur. Henry Martyn var en annan af dessa förkämpar. Han lämnade Cambridge universitet för att, som han sade, »gå och brinna ut för Gud.» Hans lekamliga lif brann ut, men elden från hans inflytande har aldrig upphört att brinna.

Vidare hafva vi i senare tider haft Peter Zwemer, George Stone, fruarna Thoms och Bennet, hvilka gingo ut som Jesu Kristi stridsmän men föllo på sin post.

För att vinna den muhammedanska världen kräfves ett nytt korståg. Det är i sanning ingen lätt uppgift. Och dock, Gud går öfverallt framför oss och öppnar land efter land. Det är icke länge sedan Marokko räknades såsom tillhörande det muhammedanska väldet. Kanske skola vi endera dagen få höra, att en kristen regering härskar i detta land. Se vi framför oss historiens panorama, *Guds* historia, öfverallt läsa vi dessa Kristi ord:

»Fader, stunden har kommit. Förhärliga din Son, på det att ock din Son må förhärliga dig.»

Slutet på allt är, att Jesus öfver hela världen skall blifva konungars Konung och herrars Herre.

Strödda meddelanden.

Mr D. E. Hoste med fru och två barn skulle, om intet hinder mellankom, afresa från Liverpool den 9 aug. för att efter två månaders vistelse i Nordamerika vända tillbaka till Kina. Det behöfver knappt sägas, att de båda makarna äro tacksamma, om Guds folk vilja bedja, både att Herren under resan gifver dem den nåd, de behöfva, och sedan i det myckna arbetet, som väntar dem, sin hjälp och välsignelse. Ledningen af en mission, som har omkring 850 medarbetare, skulle vara en förkrossande börda, om icke Guds hand ständigt uppehölle sina tjänare.

* * *

Förvisso skall det glädja missionens vänner att få del af följande uttalande af en missioninär Embery i Tali-Fu (Yunnan) rörande vår syster Sigrid Bengtsson-McLean. Han skrifver:

»Vi kunna icke vara nog tacksamma öfver att hafva fru McLean ibland oss. Skaror af kvinnor och flickor komma till henne, och i många hem har hon rönt det varmaste mottagande. Hon är äfven till stor hjälp vid de offentliga gudstjänsterna. Kapellet är då ofta till trängsel fylldt af både män och kvinnor. Efter förmiddagsgudstjänsten om söndagarna bruka vi låta männen samlas i gästrummen eller ute på gården för att låta fru McLean inne i kapellet ha ett möte med kvinnorna och flickorna.»

En annan af missionärerna, dr Clark, har äfven skrifvit, att han icke vet, om det är orgeln eller fru Mc Lean, som för närvarande är den största dragningskraften för folket i Tali-Fu. Kapellet är emellertid öfverfullt, och många komma på detta sätt inom hörhåll.

Kina Inlandmissionen har enligt sin senaste redogörelse 849 missionärer samt 1,282 infödda medhjälpare (däribland 394 icke aflönade). Vidare har missionen 205 hufvudstationer, 632 utstationer och 827 kapell i förening med 475 organiserade församlingar. Från arbetets början hafva inom K. I. M. 21,648 personer blifvit döpta. Af dessa tillhöra ännu 14,078 de olika församlingarna, medan många »hafva insomnat.» Under år 1905 blefvo 2,541 döpta. Missionen har 188 skolor med sammanlagdt 2,997 lärjungar. I 66 af dessa skolor ha eleverna, till ett antal af 1,166, äfven sina hem. De öfriga 122 skolorna äro s. k. dagskolor. Missionen har äfven 7 sjukhus, 37 kliniker och 101 opieasyler.

Frukt utan att veta det.

Det berättas om dr Adoniram Judson, Birmas apostel, att han hade en djup åstundan att få göra något för Israels barns frälsning, ehuru han hade till sin lifsuppgift att vara hednamissionär. Det såg ut, som skulle denna hans innerliga önskan aldrig uppfyllas, och under många och långa år sörjde dr Judson öfver att han icke fått göra något för Guds egendomsfolk.

Nu stod han färdig att gå hem med denna smärta i sin själ. Då kom en ljusstråle, som fyllde hans hjärta med obeskriflig tacksamhet och glädje.

Hans hustru satt vid hans säng, där han låg, svag och matt, och läste högt för honom ur en nyss ankommen kristlig tidskrift. Bland annat förekom ett bref från en dr Hagne i Turkiet. Denne berättade följande:

Vid en missionskonferens i Konstantinopel omämnde en missionär Schauffler en liten bok, som utkommit i Tyskland, och som handlade om dr Judsons lif och arbete. Denna bok hade fallit i händerna på några judar och blifvit medlet till deras omvändelse. En af dem hade redan öfversatt den för en judeförsamling vid Svarta hafvet. Och därifrån hade ett sändebud just nu kommit till Konstantinopel med begäran, att man skulle skicka dem en lärare, som kunde undervisa dem om lifvets väg.

När dr Judson hörde detta, fylldes hans ögon med tårar, och fick hans ansikte en nästan öfverjordisk glans. Långsamt yttrade han därpå, vänd till sin hustru: »Hvarje gång något gått mig djupt till hjärtat, hvarje gång jag uppriktigt och allvarligt bedt om någonting, alltid har det kommit, förr eller senare — äfven om det dröjt länge, länge. På ett eller annat sätt, kanske ett sätt, som jag allra sist skulle ha tänkt mig, har det kommit.»

Hvilket vittnesbörd från den döende missionärens läppar! Och hvilken uppmuntran för en hvar af oss! I fråga om dr Judsons bön kom ju underrättelsen om bönhörelsen, innan han dog. Men själfva bönen hade redan långt förut blifvit hörd. Så kunna äfven vi, medan vi ännu äro på pilgrimsfärden, få se frukterna af våra böner och bemödanden. Men det är icke alltid, som detta är fallet. Och säkert skola stora och härliga öfverraskningar vänta oss en gång på den andra sidan. Må vi därför hålla i att arbeta och bedja, vetande, att hvarje bön i Jesu namn, hvarje verklig bön, skall blifva uppfylld.

Efter Chicagobladet.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juli månad 1906.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
573.	Från syfören. vid offerafton gm L. H., Norrköping	50: —	
574.	Från K. S., d:o	5: —	
575.	G. S. S., Baggetorp, gm L. J. S.	69: 25	
576.	G. J., Västra Höreda	25: —	
577.	O. & K., Ystad	20: —	
578.	Grebo mfg gm L. A. W.	50: —	
579.	A. J., Valshult, Öreryd	10: —	
580.	E. L., Kalmar	2: —	
581.	G. R.	10: —	
	Transport kr.	241: 25	
	Transport kr.	241: 25	Kr. Ö.
582.	Kollekter vid s. k. Kinaaftnar i Ytterlännäs Prästgård	13: 25	
583.	Gm J. W. till fröken Ahlmans underhåll	20: —	
584.	H. S.	10: —	
585.	»Rom. 1: 16, d. 9:de juli»	1,000: —	
586.	A—n, Linde	50: —	
587.	K. B., d:o	10: —	
588.	»Ett tackoffer och ett löfte Herranom» M. M.	5: —	
589.	K. B. med fru	200: —	
590.	Lindesbergs missionskrets gm J. O. E.	50: —	
591.	Från en syförening i Hackwad gm A. N.	25: —	
592.	P. P., Björklinge	5: —	
593.	Daggryningen i K. M. A.: halfårsunderhåll för F. Prytz	400: —	
594.	I. S. gm V. B., Göteborg	5: —	
595.	Makarna O. & H. K., Lund	12: 15	
596.	En missionsvän i Gulleråsen	10: —	
597.	G. N., Gersebo	100: —	
599.	E. B.	10: —	
600.	Från St. Mölarps Öresfören. gm E. O., Säbydal	50: —	
602.	Onämnd, Skara	10: —	
603.	K. G. M.	10: —	
604.	För två skänkta portièrer, af A. S.	30: —	
605.	Från Ryds syfören. gm pred. Carlsson	75: —	
606.	Från K. och E. B., Jönköping, gm E. S.	10: —	
607.	Fru M. P:s sterbhus, Lindesberg	400: —	
608.	»Herren är god för dem, som förbida honom»	300: —	
609.	Hagg. 2: 9.	25: —	
610.	Från Ryds mfg gm O. L., Ryd, Nol	40: —	
611.	Från Drefseruds missionsarbetsf. gm J. N., Brötjemark	20: —	
612.	I. F.	100: —	
613.	En tackoffersbössa gm M. T.	43: 73	
615.	Kollekt vid ett litet möte för Kina d. 22/7 gm E. M., Kristdala	8: 83	
616.	Kollekt vid Kinamötet på Kullen d. 21/4 06 gm A. D—m	5: —	
617.	Från Sykretsen i Billesholm gm S. T.	15: —	
618.	Från Sykretsen i Bjuf gm d:o	15: —	
620.	Onämnd gm A. G. W., Rök	20: —	
621.	Från flickfören. i Tenhult gm E. S.	80: —	
623.	»Tackoffer»	215: —	
624.	K. F. U. M:s missionskrets Gbg, gm A. R. till J. Böllings underhåll i Kina	100: —	
625.	»Ett gammalt löfte till Herren» fr. Petrus gm K. B.	10: —	
626.	N. J., Bornholm, gm F. M.	15: —	
627.	K. S. » » »	10: —	
628.	Onämnd, Skåne » »	44: —	3,818: 21

Till särskilda ändamål:

598.	Till Kita saos underhåll gm O. C., Lyckorna	75: —	
601.	Till J. Bölling att användas på sätt, han finner bäst, af A. R. 50 kr., J. S. 25 kr., K. E. B. 5: 50	80: 50	
614.	Till infödd evangelist af I. L.	25: —	
619.	Visby femöresfören. för G. A. Stålhammar till hjälp i evang.-arbetet gm M. S.	27: —	
622.	Till Hahnes evangelistskola	50: —	257: 50
	Summa kr. för juli		4,075: 71
	Under jan.—juni månader kr.		35,936: 53
	Under jan.—juli månader kr.		39,012: 24

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»*Herrens behag skall genom honom hafva framgång.* Es. 53: 10.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1906.